

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 4 (223)
КВІТЕНЬ
2023 РОКУ**

**Шановне братерство УЦХВЕ! Вітаю всіх із чудовим святом Христового воскресіння!
Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воістину воскрес!**

Це одне з найвеличніших свят, яке відзначають християни усього світу. І такого свята не мають жодні інші релігії, бо їхніх лідерів назавжди забрали могили, а наш Спаситель переміг смерть і воскрес.

Він був «виданий за наші гріхи і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:25). І яке це благословення — вірити в те, що Ісус не просто воскрес, але воскрес із великою метою — щоби нас оправдати. «Бо всі згрішили і позбавлені слави Божої»... Хто би нас оправдав, якби не Господь!

Але щоб нас оправдати, треба було заплатити ціну, і Господь на це пішов — пішов добровільно, з любов'ю, бо іншого способу спасти наші душі не було. І Він не лише помер — Він воскрес для нашого виправдання. Ми помиляємося, грішимо, можемо спіткнутися, та в нас є Спаситель, Який нас розуміє і співчуває, бо знає Він наші немочі, слабкості й спокуси і хоче допомогти.

Щоб наше життя було сповнене радістю і Божим миром, треба Ісусові довіряти, до Нього кликати, на Нього класти надію, Його шанувати і любити. Якби не Христова смерть і воскресіння — не було би християнства на землі, не було би Церкви, не було би перемоги, і темрява давним-давно покрила би всю землю. Та завдяки тому, що Ісус воскрес, у Ньому воскресли й ми.

Тож святкуймо з радістю, святкуймо із вдячністю, святкуймо так, щоб люди бачили, що в наших серцях живе воскреслий Христос. Божої вам благодаті!

З любов'ю і молитвами Михайло Паночко, старший єпископ УЦХВЕ.

**«АТМОСФЕРА, ЩО ПОВЕРТАЄ
В СЕРЦЕ МИР ТА СПОКІЙ,
ПРИНОСИТЬ РАДІСТЬ І НАДІЮ»**

**Саме так висловився про Ві-
ницьку церкву ХВЕ «Еммануїл»
переселенець з Сіверодо-
нецька Володимир Валенбах,
свідкуючи на одному з неділь-
них зібрань.**

БОЖЕ «ТАК» ВІДРОДЖЕННЮ ЛЮДСТВА

Воскресіння Ісуса Христа було не просто великим дивом, яке стосувалося одної померлої людини. Це Боже «так» відродженню людства й оновленню Його творіння. Це Боже твердження й обіцянка, що врешті-решт смерть зазнає поразки і наш світ не залишиться назавжди зіпсованим. Ці дві речі пов'язані між собою і залежать від воскресіння Христа.

Ми бачимо це в Посланні апостола Павла до римлян: «... бо створіння покорилося марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих. Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла» (Рим. 8:20-23).

Доля творіння пов'язана з долею людства. Воно приречене коритися марноті (в. 20) через те, що людина повстала проти Бога (Бут. 3:17-19). Тому весь

світ більше не працює так, як потрібно. Ми стикаємося зі згубними вірусами, цунами та лісовими пожежами. Наш світ повний корупції, злиднів і несправедливості. Та коли людство буде звільнене від смерті й приведене у славу, те саме буде і з усім творінням (в. 21). Коли ми стаємо на правильний шлях, навколишній світ теж виправляється. Те, що спустошує та знищує нас сьогодні, більше не матиме сили. Але нині творіння стогне, чекаючи нашого визволення (в. 22).

Ми теж страждаємо, чекаючи «відкуплення нашого тіла» (в. 23). Наш життєвий досвід у цьому світі наповнений горем, невпевненістю і слабкістю. Іноді серце ридає, хоча вираз обличчя цілком оптимістичний. Але відкуплення наших тіл — фізичне воскресіння з

мертвих — гарантоване, тому що ми з'єднані з Христом, Який воскрес як перший плід майбутнього (1 Кор. 15:20-27). Його воскресіння гарантує наше воскресіння. Його перемога над смертю стає нашою.

Наш світ все ще піддається марноті. Він все ще не працює, як потрібно. І кожному з нас одного разу доведеться зіткнутися віч-на-віч зі смертю.

Ми будемо боротися з тривогою, самотністю і страхом. Іноді будемо почуватися переможеними, іноді — збитими з пантелику. Ми навіть можемо шукати відповіді на запитання, як Бог міг дозволити цьому статися.

Воскресіння Ісуса Христа не рятує нас від цієї боротьби. Ми не знаємо, коли все повернеться у звичну колію. І чи повернеться коли-небудь. Але воскресіння дійсно гарантує, що в нашій боротьбі одного разу закінчиться «термін придатності». Воскресіння допомагає ширше поглянути на наші страждання і нагадує, що потрібно надіятися на Господа.

У нас є ця надія, тому що Ісус Христос воскрес із мертвих. Його воскресіння — це обіцянка оновленого світу і вічного життя.

Тож міцно тримаймося за цю надію. Не забуваймо молитися. І з нетерпінням чекаймо нового дня, який принесе нам воскреслий Ісус Христос.

Кон Кемпбелл.

Війна спонукала його з дружиною у похилому віці втікати з рідного міста, маючи всього 20 хвилин на збори. Пізніше виявилось, що старенькі забули взяти з собою і пенсійні посвідчення, і навіть такий необхідний дідусеві слуховий апарат. Через деякий час після виїзду вони дізналися, що їхні помешкання разом з усім майном знищене.

У Вінниці вони, як і багато інших переселенців зі Сходу та Півдня, шукали допомоги від різних організацій, годинами вистояючи в величезних чергах. Саме там почули про християн, які допомагають від широго серця, дбають і про комфорт, і про душевний стан людей.

Коли Володимир Андрійович вперше прийшов на зібрання в церкву «Еммануїл», то був вражений ставленням служителів та волонтерів, тією увагою, яку йому приділили. Єдине, що приносило дискомфорт, — це проблема зі слухом. Дідусь не міг нормально чути проповіді та спілкуватися, постійно намагався сісти якомога ближче до кафедри та був вимушений весь час перепитувати своїх співбесідників. Бог явив йому Свою милість і любов. Знайшлися спонсори, які профінансували придбання нового слухового апарата, і Володимир Андрійович може знову добре чути.

Через деякий час в його сім'ю прийшло нове випробування — дружина перенесла інсульт, два тижні перебувала в лікарні, а потім йому довелося доглядати за нею вже вдома. І знову Ісус вийшов назустріч. Церква ревно молилася, брати й сестри постійно турбувалися, відвідували, приносили їжу. Через деякий час стан дружини поліпшився. Володимир Андрійович був зворушений таким ставленням.

Нині він постійно відвідує всі церковні зібрання. І не тому, що в церкві щось дають, а тому, що вдячний Богові за допомогу, за братів і сестер, за служителів. Володимир Андрійович каже, що в церкві панує особлива атмосфера, яка допомагає людям повернути в серце мир та спокій, приносить радість і надію. Разом з іншими переселенцями, яких торкнулося Боже Слово, він відвідує біблійні уроки та готується до водного хрещення. Слава Богу за Його милість і любов!

Олексій Гаврилов.

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ПОСВЯТИЛИ ДІМ МОЛИТВИ ЦЕРКВИ «ВОСКРЕСІННЯ»

Християнська громада УЦХВЕ «Воскресіння» утворилася в одному з житлових мікрорайонів Івано-Франківська 2017 року. У 2022-му церква закінчила будівництво власного дому молитви, а 19 березня 2023-го офіційно посвятила його для подальшого служіння.

За короткий час існування церковна громада, пастором якої є молодий пресвітер Василь Данилюк, за чисельністю виросла майже удвоє. Сьогодні богослужіння відвідують близько 150 людей.

Започатковано ряд євангелізаційних проектів. Церква служить дітям, підліткам, молоді, сім'ям, старшим, самотнім, нужденним. У час повномасштабної війни громада

активно взялась допомагати українським військовим та вимушено переміщеним особам.

На свято приїхали старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко, а також старший пресвітер Івано-Франківщини Юрій Веремій, які послужили словом та разом з іншими служителями звершили молитву за посвячення нового дому молитви.

Дмитро Фіцик.

МИР У ЦЕРКВІ ХРИСТОВІЙ

«А Церква по всій Юдеї, і Галілеї, і Самарії мала мир, будуючись і ходячи в страсі Господньому, і сповнялася втіхою Духа Святого» (Дії 9:31).
Нині, коли в країні війна, ми по-особливому цінуємо слово «мир». По-особливому цінність миру. Час миру — це час збудування, бо в час війни все лише руйнується. Отже, і церква, яка має мир, може будуватися, зростати, множитися.

Мир — це стан спокою та гармонії, період між війнами, як каже один зі словників, це відсутність війни. Світ завжди прагнув миру. Була навіть визначена дата 21 вересня для відзначення Міжнародного дня миру. Проте мир — це не відсутність конфліктів. Це вміння на дипломатичному рівні вирішувати ці конфлікти без насилля й приниження. Там, де є хоча б двоє людей, виникатимуть конфлікти, бо там будуть різні думки, різний досвід, різний рівень віри. І жити в мирі — значить навчитися вирішувати ці конфлікти.

Не стираймо грані

Здавалося б, говорити про мир між християнами не доречно. Бо очевидно, що люди, які вірять у Бога миру й порядку, мають жити в мирі. Біблія дуже часто протиставляє Церкву світові. Та й нам, зокрема на Заході України, вдалося сформувати в людей розуміння, що Церква — це щось святе, відділене, чисте. І це правильна думка. Протилежністю Церкви є світ — брудне, бурхливе море, образ чогось негативного.

І якщо ми говоримо про Христову Церкву, то розуміємо, що вона перебуває в постійному конфлікті зі світом. Церква не може жити в умовах світу. Церква — це завжди протистояння, це щось кардинально інше, ніж світ. І єдиний вимір, у якому Бог

дозволив Церкві воювати, — це брудний, гріховний, безчесний світ.

Світ — це бурхливе море, тоді як Церква — рятівний корабель. Як тільки грані стираються, стається катастрофа. Стерті грані — це коли Церква стає все можна. І це неприпустимо, бо Церква виокремлена в цьому світі певними межами. І про це знають навіть невіруючі люди.

Всередині Церкви має панувати мир. Але часто приходять обставини, через які Церква втрачає той мир. І тут треба дуже пильнувати. Нерідко до конфліктів призводять якісь пересічні події, і погляд на ці ситуації ділить людей. Пригадайте події, пов'язані з коронавірусом. Чого ми тільки не чули, як тільки християни не тлумачили цього! Це призводило якщо не до сварок, то до розділення в думках. Аж тут нова проблема — війна прийшла. І знову шквал нових думок, переконань, відкриттів.

Тому потрібно говорити, вчити, вести людей до єдності в розумінні тих питань, які виникають у контексті того, як поводитися Церкві в час війни, як ставитися до Збройних сил, як взаємодіяти з людьми зовні, надаючи їм допомогу, як визначитися з мовним питанням. Це те, про що не йдеться в Писанні прямо. І люди губляться, а ще, що більш прикро, розділяються та воюють між собою. А Біблія закликає: «Зберігайте мир!». Тим більше в питаннях, які Писанням не ствержені. Не конфліктуйте, не доводьте своєї правоти, не роз'єднуйтеся, не сваріться.

Маючи сіль, будеш носієм миру

Насправді Євангеліє відповідає на всі питання. І хоча не всі конкретні ситуації, з якими ми стикаємося в житті, описані на його сторінках, але тут ми знаходимо принципи, опираючись на які, можемо обрати правильний спосіб поведінки в тій чи іншій ситуації. І принципи Євангелія ніколи не приведуть людей до війни.

До миру ніколи не прийде, принижуючи когось. Навіть світ пробує вирішувати свої конфлікти з допомогою дипломатії — вміння вирішувати конфлікти без приниження і образ. І Церква має бути першою в цьому. Якщо й виникає якесь питання, якийсь виклик, то вирішуймо їх із молитвою, опираючись на настанови Святого Писання.

«Майте сіль у собі, майте й мир між собою!» (Мр. 9:50). Це слова Ісуса Христа. Вільям Барклі цікаво тлумачить цей текст: «Майте в собі очищаючий вплив Духа Христового, будьте чисті від егоїзму й користоловства, від гиркоти, гніву, заздрості, егоїзму. І тільки тоді ви зможете жити в мирі з братами».

Тут цікаво описана здатність солі як дії Духа Святого, Який очищає від усяких гріховних нашарувань. І коли в тобі є сіль, то гніву, егоїзму й іншої нечистоти немає в серці. І маючи цю сіль, ти будеш носієм

миру. Не дозволятимеш собі принижувати когось. Ніколи нікого не образиш. Не завдаватимеш болю й не ставатимеш причиною спотикання для інших людей. Бо в тобі є сіль Христова, і це відображається у житті. Ти — носій миру.

Як слугитель я часто спостерігаю за людьми й родинами. Мені приємно бачити окремих людей і цілі сім'ї, які, попри тяжку життєву долю, зберігали цю сіль у собі. Такі люди ніколи не стають причиною конфлікту. Сіль, яку вони мають у серці, дає їм статус миротворців, носіїв миру. Вони не дозволяють собі говорити, робити та й навіть думати злого.

Знаю одну жінку дуже важкої долі. Сирота, чоловік невіруючий, дванадцять діток. Важке життя, іноді впроголодь, але вона мала в собі сіль. Згодом діти роз'їхалися по світу, але всі реалізувалися в житті і, що головне, — всі зустрілися з Богом. Чоловік-п'яниця, який багато років завдавав їй болю, вийшовши на пенсію, навернувся до Бога. У неї до того часто питали: «Як ти можеш його терпіти?». А вона могла, бо мала силу в собі. Вона бігла на зібрання, хоча далеко жила від дому молитви. А коли чоловік покався, я з насолодою спостерігав, як вона радісно дивилася на нього й тішилася тим, що він тепер із Богом.

Місія — оживляти

Ми з вами повинні усвідомити, що на церкві нині величезна відповідальність. Бог довірив нам особливу місію — проповідувати Євангеліє, оживляти слова Доброї Новини. Сучасні реалії привели Церкву в стан неймовірної відповідальності. Навіть світські опитування свідчать, що нині люди найбільше довіряють Церкві. Вони дивляться на нас як на щось інше, щось добре, щось чисте, святе, мирне. Тому апостол Павло радить: «Між собою заховуйте мир!» (1 Сол. 5:13).

Ми сіль землі. Але хочу зауважити один момент: коли солі в міру, то вона присмачує їжу. А коли її багато на одній купі, вона може втратити свої властивості. І коли ми втрачаємо з поля зору власне призначення й не виконуємо своєї ролі у світі, то в Церкві відбувається негативна взаємодія між тими, кому Христос казав: «Ви — сіль землі». Наша місія — не лежати в одній купі й вступати в реакцію одне із одним. Наша мета — берегти світ від розкладання, нести людям світло й мир, правду любові й доброту. Наша місія — бути присутніми в цьому світі й присмачувати людям життя Доброю Звісткою.

Щоб ніхто не загинув

Цікавий урок я взяв собі з історії будівництва першого храму. Соломон буде храм. І там, де ведуться роботи, все тихенько: просто кладуться камінь до каменю. А є місце, де рубають і тешуть. Там стук, гуркіт. І так би хотілося, щоб у Церкві, яка є зібранням народжених згори духовних людей, на яких

розраховують і Бог, і світ, було так само тихо й мирно. Щоб ми, як те живе каміння, будувалися в дім духовний, не смикаючи один одного, не завдаючи один одному болю, не принижуючи один одного.

Найвищий мотив християнської поведінки — чинити так, щоб, наслідуючи наш приклад, ніхто не загинув. Це призначення солі. Це велике благословення й неймовірна відповідальність. Христос виявив велику милість до нас, людей, які за природою були дітьми гніву, жили гріховним життям. Він спас нас. Після того ми не раз помилялися, але Господь, не дорікаючи, прощав нам. Це Його природа, Його серце. І Бог хоче, щоб це стало основою нашої природи.

Повернення в дім Батька

Нам не завжди це вдається. Пригадаймо блудного сина. Батькові було легко його прийняти й простити. А старшому братові це дається дуже складно. Брат готовий дорікати, принижувати, заздрити. Готовий прогнати назад. Він бачить свого блудного брата як того, хто змарнував, зруйнував і розтратив. Серце батька дивиться по-іншому: «Це мій син, який пропадав і знайшовся, був мертвий і ожив».

Формулюючи для себе визначення праведності, я дійшов висновку, що це постійне повернення в дім Батька. По-різному в житті можуть складатися обставини. Не завжди ми на висотах, не завжди духовно сильні, не завжди маємо слухність. Ми помиляємося, спотикаємося і, як блудний син, приходимо до усвідомлення: «Як я міг так? Повернуся до Батька». І наше благословення в тому, що Батько нам завжди прощає й нас приймає.

Тому довіряймо один одному. Любімо один одного. Це кроки до миру. Де навчитися цього? Через Писання, дивлячись на Ісуса. Він так робив. Він любив, довіряв і прощав. І тепер — любить, довіряє і прощає.

Мир — це не відсутність конфліктів, це вміння їх вирішувати, люблячи, прощаючи, довіряючи. І коли людина керується цим у церкві, у сім'ї, на роботі, вона буде сіллю, буде носієм миру. Через неї буде потужно діяти Бог. Вона зробить Церкву, віру в Христа, Євангеліє цікавішими для інших людей.

«Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви! А над усім тим зодягніться в любов, що вона союз doskonałości. І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте!» (Кол. 3:13-15).

Тож будьмо як Христос, щоб отримати Його благословення. Маймо сіль у серці, бо, маючи її, ми зможемо мати мир для себе, зможемо нести мир іншим і виконати місію Ісуса. Зможемо бачити Церкву сильною та зростаючою.

Олександр Коток.

ПОНАД 20 ТИСЯЧ ВИМУШЕНИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ ПРИЙНЯЛИ ЦЕРКВИ ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ ЗА РІК ВІЙНИ

У церкві «Суламита», що в Кам'янському, відбулася обласна звітна конференція трьох областей — Дніпропетровської, Запорізької і Донецької — під гаслом: «Бог, Який втішає нас у всякій скорботі» (2 Кор. 1:3-4).

Розпочав конференцію старший пресвітер Дніпропетровської області Михайло Мокієнко, який привітав всіх делегатів і звершив молитву благословення. Музичний гурт місцевої церкви допомагав всім присутнім прославити Господа в чудових піснях.

Капелан Петро Черняк з місцевої церкви, представники влади і військові у своїх зверненнях до конференції дякували за допомогу і молитви церков у цей непростий для України час.

Потім старші пресвітери обласних

об'єднань звітували про роботу церков за 2022 рік. Зокрема єпископ Михайло Мокієнко зазначив, що церкви в Дніпрі стали своєрідним хабом, куди потоком прибували переселенці, щоб пізніше їхати далі, на Захід України. Церкви приймали велику кількість гуманітарної допомоги, яку розподіляли і бусами доставляли на Харківщину, Запоріжжя, Херсонщину і в Донецьку область. Михайло Михайлович наголосив, що сьогодні існує неймовірно чудова можливість проповідувати Євангеліє, тому що люди масово відвідують богослужіння, зокрема в Нікополі, Царичанці, Дніпрі, Солоні, і є велика потреба у служителях.

По обіді Сергій Губеня провів панельне обговорення, на якому старші

служителі відповідали на актуальні питання, зокрема щодо участі вірян у ЗСУ, про перехід на святкування за новим стилем, розглянули деякі сімейні питання та перспективи і майбутні проекти після перемоги України.

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко проповідував на тему «Сила Божжа», у якій наголосив на необхідності любити Євангеліє, тому що це сила Божжа (Рим. 1:16).

«Моє бажання — щоб Церква в Україні була сильною, тому шукаймо Господа, Його лице і Його силу», — закликав Михайло Степанович конференцію.

Наприкінці була звершена молитва за всіх служителів церков, які, навіть попри непрості обставини, продовжують нести служіння.

Михайло Кулакевич.

ЗАПОЧАТКОВАНА В ЧАС ВІЙНИ ЦЕРКВА В УЗІНІ ПРОДОВЖУЄ ЗРОСТАТИ

В орендованому приміщенні ресторану за довгими столами ще за двадцять хвилин до початку збираються люди... Розпочавши з молитви, беруть роздруковані пісенники й охоче співають під акомпанемент гітари. Коли гітарист питає, яку пісню співати наступною, з залу лунають пропозиції: «Ісус, Ти найкращий друг», «Біла Ісуса радість»...

Та врешті-решт заспівали «Ти знаєш, Боже, моє бажання». Жіночка, яка попросила це заспівати, немов виправдовуючись, кладе руку на груди й каже: «Ця пісня так за душу бере!»...

Співали трохи не до ладу, як вміли, проте щиро. Було видно, що слова для кожного мають особливий зміст. «Цей світ не рідний мені зробився, о Боже мій, зі мною будь...» Проживши значну частину життя та побувавши за багатьма столами, нарешті дібралися до мелодії душі, яка йде з самого серця і сягає святих небес.

Пастор Василь Хижняк, який служить у Блощинцях, а тепер, хоча й здоров'я перешкоджає, започаткував церкву в Узині, відрекондував гостей.

Петро Савочка, пастор із Фастова, — проповідував про митника, життя якого змінилося після зустрічі з Христом.

А пастор Іван Коханевич нагадав, що лише зі Спасителем ми будемо жити, а без Нього — просто існуємо.

По закінченні зібрання присутнім оголошують, коли проходите підготовка до водного хрещення. Усміхаючись та вітаючи одне одного, щасливі люди виходять з-за «духовних столів», щоб почути застосовувати в житті.

Вадим Корольчук.

СТАРТОВА ЗУСТРІЧ

24-25 березня 2023 року у Варшаві відбулася стартова зустріч Open Christian European Business Association (OCEBA). Відкрита Християнська Європейська Бізнес Асоціація — саме так перекладається назва нової організації, що утворилася у структурі УЦХВЄЄ. Вона має на меті об'єднати християн-підприємців у Європі для поширення Царства Божого та реалізації спільних проєктів.

На зустріч зібралося понад 20 учасників, що представляли Польщу, Чехію, Словаччину, Німеччину, Італію, Естонію, Швейцарію. Кожен мав змогу розповісти про свою діяльність та поділитися ідеями щодо налагодження плідної співпраці. Перспективними напрямками діяльності Асоціації визначено наступні:

- забезпечення комунікації між

- християнами-підприємцями в Європі;
- проведення навчальних заходів щодо особистого та професійного розвитку;
- обмін досвідом та заохочення до реалізації покликання у сфері бізнесу із підприємцями-початківцями;
- реалізація спільних соціальних проєктів.

Була обрана координаційна рада, до

якої увійшли представники усіх країн. Відповідальним координатором Асоціації став ст. пресвітер Олександр Дем'яненко.

Словами підбадьорення з підприємцями поділився єпископ Юрій Веремій, який і звершив молитву за благословення Асоціації.

«Ідея про утворення Асоціації виникла під час спілкування з нашими підприємцями. Ми обговорили її на комітеті УЦХВЄЄ і вже бачимо, що це може стати чудовою платформою, через яку будемо славити Бога й робити Його Ім'я відомим!», — розповів Юрій Веремій.

Наступна зустріч координаційної ради Асоціації відбудеться 22 квітня у Празі.

ЗЛО І ДОБРО

Доволі часто в коментарях мені радять більше не звертатися з промовами до росіян, мовляв, вони нас нечують, це крик в порожнечу. Хтось написав: «Ви вже рік пояснюєте тим, хто любить російський світ, де чорне, а де біле. Пасторе, це марна трата часу». А чи дійсно протягом року моє відео було лише криком в порожнечу? А можливо, хтось все таки почав думати інакше?

Останнім часом я розмовляю лише українською. А це означає, що мої послання здебільшого спрямовані до українців. До тих, які, на превеликий жаль, інфіковані вірусом російського світу. І ви просто не уявляєте скільки їх поміж нас. І доведеться жити з ними і після війни: жити в одній країні, молитися одному Богу, ходити в одні й ті ж церкви... А як це буде? Які пісні ми співатимемо разом після війни? Про що будемо молитися? Про що проповідувати і якою мовою?

У моїх коментарях також йде війна, і це при тому, що багато коментарів просто видаляють через лайку, зневагу й образи. Очевидно, за всіма тими коментарями стоять певні люди з відповідним мисленням і наповненням серця. (Ці люди вважають себе християнами). І коли закінчиться війна, вони не стануть іншими, бо звідки в них візьмуться любов одне до одного, взаєморозуміння, повага, єдність? Після війни в наших церквах буде робитися те саме, що в коментарях під відео. Погляди залишаться діаметрально протилежними, напруга не зникне, тому що людські серця може змінити лише Бог. А Він робить це тільки через Своє Слово.

Саме тому я вважаю за потрібне передавати людям Його Слово. Воно здатне змінювати серця і об'єднувати думки. А нам, віруючим, потрібен біблійний погляд на всі без винятку речі. Зокрема, і на беззаконня, яке діється доволі. Його не можна виправдувати в жодному разі.

Горе тим...

Біблія зрозуміло говорить про це: «Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке за гірке!» (Іс. 5:20). Чи не належимо ми часом до категорії людей, на яких поширюється ось це горе, чи не називаємо зло добром? Зло можна називати добром по-різному. Наприклад, виправдуючи його. Група злочинців гвалтує дівчину, а потім вбиває. Після цього з'являються коментарі в соцмережах: дівчина сама це спровокувала, вона була легковажно одягнена, ходила вночі сама. Який висновок? Сама винна. Ви теж так вважаєте?

Так не те, що говорити, так думати

не можна. По-перше, це виправдання вбивства, по-друге, ознака бездушності та жорстокості того, хто пише такі коментарі. Винні вбивці, а не жертва. Вони не мали права цього робити, хай там що. Аналогічні випадки можуть трапитися будь-де. Чоловік, який вважає себе християнином, б'є дружину, а зауваження, що це гріх, відповідає: даром не б'ють. Виходить, що в тому, що ти її побив, винна вона? Це і є означає зло добром. Це виправдання злочину, беззаконня.

Христос так не робив, Христос мислив інакше. Коли до нього привели жінку, взяту у перелюбі, і хотіли побити її камінням, Він не сказав: сама винна. «Підвісь Ісус і, нікого, крім жінки, не бачивши, промовив до неї: Де ж ти, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив? А вона відказала: Ніхто, Господи... І сказав їй Ісус: Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши!» (Ів. 8:10-11). Якщо Христос не засудив очевидну грішницю, то яке право має судити про те, що не знаєте, ви? Хто вам дав таке право?

Вони і досі так мислять

На превеликий жаль, ця риторика не зникне і після війни. Сьогодні нам кажуть, що війна — це наслідок непокори владі на Майдані в 14-му. І так мислять не лише росіяни. Мені особисто було цікаво порівняти те, що писали люди під моїми роликами рік тому, з тим, що пишуть нині, і зрозуміти наскільки змінилося їхнє мислення. «Якщо Україна налаштована проти росіян і бажає приєднатися до НАТО, ми вас просто знищимо» — вони і досі так мислять. Це важко осмислити, але це їх ідеологія: знищувати всіх, хто мислить інакше, ніж вони. Якщо ви мислите не так, вам краще не існувати. Це демонічне мислення: або ви будете рабами, або від вас не залишиться нічого. Це диктатура.

Коли наші міста стирають з лиця землі, то так має бути. А коли ти копаєш окопи, щоб хоч якось захиститися, — це величезний гріх.

Окрема тема

Звинувачення українських християн за Майдан — це окрема тема. Мовляв, як на основі Святого Письма можна виправдати дії християн щодо Майдану, коли Біблія чітко каже: «Отож, коритесь кожному людському творінню ради Господа, чи то цареві, як найвищому» (1 Петр. 2:13). І ще: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1).

Виявляється, ця дискусія досі не припинилася, і вона триватиме й після війни. І тут логічно виникає запитання: чи

завжди, за будь-яких умов потрібно виконувати все, чого вимагає влада? Не знаю, свідомо чи несвідомо той пан не процитував текст далі, а там написано: «Чи то володарям, як від нього посланим для карання злочинців та для похвали добродійців. Бо така Божа воля, щоб добродійці гамували неучтво нерозумних людей, як вільні, а не як ті, що мають волю на прикриття лихого, але як раби Божі» (1 Петр. 2:13-16).

Для чого Бог призначив правителів? Щоб творити беззаконня? Чи щоб приборкувати нерозсудливість немудрих? Про це йдеться далі в тексті з Послання до римлян, який теж не процитував той пан: «Володар — Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо не дармо він носить меч, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинців! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління. Через це ви й податки даєте, бо вони служителям Божим, саме тим завжди зайняті» (Рим. 13:4-6).

Ось для чого призначені Божі слуги! Для того, щоб мстити у гніві тим, хто чинить зло. І тепер в цьому контексті запитання: а що, коли володар сам чинить злочини — грабує, вбиває, обманює, самовільно захоплює владу... Як при цьому має поводитися народ — погоджуватися з цим беззаконням? Якщо ми терпимо всі беззаконня влади, то хіба не вступаємо в протиріччя з іншими біблійними текстами, наприклад: «Хто оправдує несправедливого, і, хто засуджує праведного, обидва вони Господеві огидні» (Пр. 17:15).

Як бути, коли влада несправедлива

Беззаконня української влади в 14-му році були просто кричущими. Треба було про це мовчати? Апостол Павло не мовчав, коли бачив беззаконня влади. «Первосвященник Ананія звелів тим, хто стояв поруч із Павлом, ударити його по губах. Тоді Павло сказав йому: «Тебе битиме Бог, ти стіно побілена... Ти ж сидиш, щоб судити мене за Законом, і наказуєш бити мене проти Закону?» (Дії 23:3).

Це схоже на покору беззаконно владі? Зовсім ні. І це не було випадковою реакцією Павла. У 16-му розділі цієї ж книги є ще одна історія, пов'язана з реакцією Павла на беззаконня влади: «Тоді вартувий передав ці слова Павлові: «Володарі міста сказали звільнити вас. Отже, виходьте зараз і йдіть з миром». Але Павло відповів воїнам: «Вони прилюдно били нас без суду, хоч ми римські громадяни, потім кинули нас до в'язниці. А тепер вони хочуть випустити нас таємно? Не буде цього! Вони повинні самі прийти й вивести нас із в'язниці» (Дії 16:36-37).

Це більш ніж непоко́ра — це своєрідний протест: ми залишимося у в'язниці доти, поки не будуть виконані наші умови. Павло не погоджувався з беззаконням. А якщо так, то виходить, що й люди, які виходили на Майдан, теж чинили правильно. Тому що не хотіли миритися з кричущим беззаконням тодішньої злочинної влади. Якій, до речі, допоміг

отримати повноваження путін.

Ніколи Господь не навчав користися беззаконно злочинної влади. Він Сам так не робив і інших не спонукав. «Тієї години підійшли дехто з фарисеїв, і сказали Йому: Вийди собі, і піди звідси, — хоче бо Ірод убити Тебе. А Він відказав їм: Ідіть і скажіть тому лисові: Ось демонів Я виганяю і чиню вздоровлення — сьогодні та завтра, а третього дня закінчу. Однак Мені треба ходити сьогодні та завтра і часу найближчого, бо згинуть не може пророк поза Єрусалимом» (Лк. 13:31-33). Ви зауважили, що Христос відмовився виконувати наказ влади і до того ж назвав Ірода лисом. (Павло назвав первосвященника «побіленою стіною»). Ірод був нелегітимним правителем, бо не походив з роду Давида і посів трон хитрощами. А путін з лукашенком — легітимні правителі? Чи чесним шляхом вони прийшли до влади? Чи не за допомогою насилля, вбивства, жажливого брехні і цілої купи беззаконня?

Влада — Бог?

Чи зобов'язані люди безумовно виконувати все, що лиш забажає влада, яка самовільно захопила престол? Біблія закликає «підкорятися правителям як від Нього посланим для карання злочинців та для похвали добродійців». А путін з лукашенком роблять якраз навпаки: карають і вбивають добродійців і схвалюють злочинців. Російські віруючі безумовно коряться владі не тому, що так написано у Слові Божому, а тому що менталітет у них рабський. Для росіян влада — це усобищення Бога, а це поганське мислення, язичницьке. І вони ним керуються, тому в їхньому контексті все, що би не робила влада, — виправдане. Бо влада — це Бог. Але Біблія ніколи такому не вчила. Вона вчить, що влада — Божий слуга лише тоді, коли карає зло. А інакше слугою Божим не вважається. Бог один, і Його закон влада зобов'язана шанувати.

Багато віруючих досі не розуміють елементарних речей: схвалюючи беззаконня влади, ми стаємо співучасниками злочинів. Біблія закликає робити навпаки: «Завжди намагайтеся збагнути, що до владоді Господу. Не беріть участі у марних і безплідних справах темряви, а краще викривайте їх. Соромно навіть казати про те, що деякі люди чинять потай. Та світло викриває усі ті злі й негідні вчинки» (Еф. 5:10-12). Докорятися мовчки неможливо. Потрібно говорити. Саме тому віруючі страждають. «Бо ми боремося не проти людей, не проти плоті й крові, а проти правителів, володарів темряви цього світу, духовних сил зла на небесах» (Еф. 6:12).

І нам потрібна духовна зброя, щоб протистояти владі темряви, що її представляють люди, за якими стоять демони. Чи ви ще сумніваєтеся, що за путіним стоять демони? Еліта Ізраїлю зненавиділа і розп'яла Христа, і Він пояснив це так: «Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі» (Ів. 7:7). Христа стратили за те, що Він називав речі своїми іменами і докоряв світові за зло.

Зустріч з істиною

Ознака того, що російська влада і є

насправді владою темряви, — те, що вони лютою ненавистю ненавидять саме послідовників Ісуса Христа. І саме тому руйнують церкви та катують пасторів. Та навіть якщо ми нічого не говорили з приводу їхнього беззаконня, ми все одно були би приречені на страту, тому що мислимо не так, як вони. Свідки Єгови взагалі поза політикою, однак стали в Росії першими, діяльність яких заборонили. Вони просто не думають так, як наказує режим. Тому немає різниці, ходили ми на Майдан чи ні, — ми мислимо інакше, ніж путін, а це означає, що ми маємо бути знищені.

Біблія говорить, що рано чи пізно влада темряви захопить весь світ. Дуже шкода, але це правда. Христос попередив Своїх послідовників: «Зважайте на себе самих: вас видадуть на суди, битимуть по синагогах, ставитимуть перед правителями та царями із-за Мене їм на свідчення. А треба, щоб Євангеліє було проповідане спершу всім народам. І коли вестимуть вас, щоб видати, не клопочіться, що будете говорити, лише кажіть те, що дасться вам на ту годину; не ви бо говоритимете, а Дух Святий. Брат видасть на смерть брата, батько — дитину. Діти повстануть на батьків і смерть їм заподіють» (Мр. 13:9-12). Незалежно від обставин ми скрізь і всюди покликані проголосувати істину. А для того потрібно спершу особисто з нею зустрітись.

Про Себе Ісус Христос сказав: «Я — дорога, правда і життя» (Ів. 14:6). І ще Він казав: «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить» (Ів. 8:32). У нас має відбутися особиста зустріч з істиною. Ми маємо її пізнати. Якщо істина стане центром нашого життя, не буде жодної потреби, аби хтось пояснював нам, де добро, а де — зло. «А помазання, яке ви прийняли від Нього, воно у вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб вас хтось навчав. Але як те помазання навчає вас у всьому, і є істинне й необманне, — так, як воно вас навчило, у тому й перебувайте» (1 Ів. 2:27).

Отже, наше розуміння добра і зла походить не від зовнішнього впливу. Це не результат пропаганди, а результат пізнання істини, результат Божого помазання, яке перебуває в нас. Саме воно робить нас спроможними бачити різницю. «Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові правди, бо він немовля. А справа тверда для дослужих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євреїв 5:14).

Духовні люди, які керуються істиною, привчені звичкою розрізняти добро від зла. Їм не потрібні тисячі аргументів, щоб це зрозуміти. Це для них очевидно одразу. Саме тому, щоб бути спокійними відрізнити добро від зла, насамперед потрібна зустріч з Ісусом. Він може відкрити нам очі на правду. Дозвольмо ж Йому це зробити!

А якщо ви впевнені, що вже зустрілися з Христом, то подумайте: що Він відкриває вам про війну в Україні? Чи можна якимось чином виправдувати війну? Чи можуть віруючі мовчати стосовно того, що відбувається?.. Якщо у вас справді відбулася зустріч з істиною, то ви почувате, що скаже вам про це Бог...

Олександр Чмут.

ПРОСТІ КРОКИ ДЛЯ ТИХ, ХТО ПЕРЕЖИВАЄ РОЗЧАРУВАННЯ

Ми всі стикаємося з розчаруваннями в різних сферах життя, і християни не виняток. Як навчитися долати розчарування?

Що би не було причиною розчарувань, ми повинні вміти справлятися з ними і знаходити зцілення в Бога. Якщо причиною розчарувань ми вважаємо Бога, необхідно покаятися в помилковому судженні, адже Бог — бездоганний.

Наступні прості кроки допоможуть нам зустрітися з Богом, управляти своїми почуттями і продовжувати слідувати за Ісусом, нашим Спасителем і нашою любов'ю.

Визнання болю

Розчарування раниць. Не треба приховувати цього і вдавати, що нічого не відбувається. Краще визнати, що ти розчарований, і дати відсіч болю, бо інакше розчарування почне пускати коріння.

Будьмо щирими з Богом і людьми. У цей період нам як ніколи потрібна допомога друзів, духовників і Самого Бога, тож дозволяймо їм почути крик своєї душі. І Господь зцілить серце. Визнання болю і

його вивільнення — це ключовий крок.

Визнання нереальності очікувань

Найбільші розчарування зароджуються з нереальних очікувань — як від нас самих, так і від інших людей, і від Бога. Ми щось запланували, але цього не сталося. Ми молилися, а Бог не відповів так, як ми очікували. Ми поставили собі мету, але не досягли її. Або хтось порушив дану нам обіцянку.

Ми живемо в недосконалому світі. І ми теж недосконалі. Навіть віруючі, ми знаємо почасти «ніби у тьмяному дзеркалі, тоді ж віч-на-віч; тепер я знаю частинно, а тоді пізнаю, подібно як пізнавний я» (1 Кор. 13:12).

Навіть ті люди, які не хотіли розчарувати нас, наприклад, наші батьки або чоловік чи дружина, іноді роблять це. Можливо, вони не знали, що завдають нам болю, але гріх є частиною людської природи. Ніхто, навіть ми самі, не можемо постійно виправдовувати всі очікування. Усвідомлення цієї істини і визнання нереальності своїх очікувань допоможуть нам стати вільними.

Коли щось пішло не так, завжди легше звинувачувати інших і думати, що саме ми маємо рацію. Але ми знайдемо свободу тоді, коли вивчимо мотиви і очікування свого серця замість того, щоб звинувачувати інших. Навіть коли люди грішать проти нас свідомо, ми все одно стикаємося з вибором — пробачити їм чи ні. І це веде до наступного кроку.

Прощення іншим і самому собі

Прощення звільняє. Воно робить вільними. У 18-му розділі Матвія Ісус розповідає про це притчу. Він порівнює нас зі слугою, в якого був величезний борг. Цар милостиво прощає йому борг. Але відразу після цього слуга знаходить свого товариша, який винен йому суму, значно меншу за його борг,

і починає вимагати виплати. І за те, що той не зміг сплатити боргу, кидає його до в'язниці.

«Тоді господар покликав його і каже: рабе лукавий! Весь той борг я простив тобі, бо ти ублажав мене. Чи не належало й тобі помилувати товариша твого, як і я помилував тебе? І, розгнівавшись, господар віддав його мучителям, доки не віддасть йому всього боргу» (Мт. 18:32-34). Це суворе попередження про вічні наслідки непростощення.

Закінчує притчу Ісус такими словами: «Так і Отець Мій Небесний учинить з вами, якщо кожен з вас не простить від серця свого братові своєму провини його» (Мт. 18:35).

У чому ж тут урок для нас? Якщо ми йдемо за Ісусом і отримали прощення гріхів, про яке непростощення може йти мова? Ми можемо бути зранені або розчаровані, але маємо навчитися прощати інших від усього серця.

Корисні поради для прощення

Прощення — це вибір, і часто це процес. Ми можемо прийняти рішення прощати, тому що самі були прощені, і просити про Божу благодать, щоб дотримуватися свого рішення цілком і повністю. Можливо, нам знадобиться час, щоб вшухли спогади і згас заподіяний біль.

Іноді пробачити самому себе найскладніше. Нам може бути важко прийняти те, що ми вчинили, і ми не перестаємо думати, як повинні були поводитися.

Не будьмо найгіршим критиком або ворогом самого собі, навіть якщо це здається нормальним. Бо тоді ми у партнерстві з дияволом, який зводить наклеп на нас перед Богом день і ніч: «І почув я гучний голос на небі, який промовляв: нині настало спасіння, і сила, і царство Бога нашого і влада Христа Іюго, тому що скинутий наклепник братів наших, який зводив наклепи на них перед Богом нашим

день і ніч» (Об. 12:10).

Краще шукаймо Ісуса, Який заступається за нас у благодаті перед Його престолом, «тому й може завжди спасати тих, які приходять через Нього до Бога, будучи завжди живим, щоб заступатися за них» (Євр. 7:25).

Перша любов

Так само, як слуга в притчі з 18-го розділу Євангелія від Матвія, ми не можемо відпрацювати свій борг. «Бог же Своєю любов'ю до нас доводить тим, що Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8).

Ми спасенні благодаттю через віру, тому нам треба повернутися до «Ісуса Христа, Який є свідок вірний, первісток з мертвих і владика царів земних. Йому, Який полюбив нас і омив нас від гріхів наших кров'ю Своєю» (Об. 1:5).

Спасіння починає і закінчує Бог; Він Начальник і Виконавець віри, «Який замість радості, яка Йому належала, витерпів хрест, зневаживши посоромлення, і сів праворуч престолу Божого» (Євр. 12:2).

Господь не просто очікує від нас більше добрих справ, які за своєю суттю є марною спробою «сплатити» наші борги, але обіцяє прийняти: «Жертва Божою — це дух упокоєний, серцем скорботним і смиренним Ти не погордуєш» (Пс. 51:19). Тільки оновлене й обмите Його милостивою любов'ю серце буде природним чином здійснювати добрі справи.

Божі милості оновлюються щоранку (Пл. Єремій 3:22-23). Печаль може тривати ніч, день, місяць, але Господь пообіцяв нам радість. Замість того, щоб перебувати в розчаруванні, біжімо до Ісуса, Який обіцяє прийняти нас із розпростертими обіймами: «Усе, що дає Мені Отець, до Мене прийде; і того, хто приходить до Мене, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).

Підготувала **Наталія Павлишин**.

ЮДА І СИМОН

Дехто вважає, що Петро був базікою і боягузом. Але в саду Гетсиманії, коли прийшла варта, щоб заарештувати Ісуса, Петро вихопив меч і відсік праве вухо слугі первосвященника (Ів. 18:10). Небагато боягузів наважаться напасти, коли ворожі солдати перевищують їх чисельністю. Отже, Петро був сильною людиною, але сила його ховалася в його власній персоні, а не в упокоєнні перед Богом, бо просіювання ще не почалося.

Та коли той самий сміливий Симон-Петро, який був готовий померти за Ісуса і мавав мечем у саду, повному солдатів, зіткнувся з маленькою дівчиною-служницею, — він налякався і заявив, що взагалі не знає Ісуса.

Дехто вважає, що люди зазвичай спотикаються через великі труднощі. Але часто саме через незначні перешкоди ґрунт утікає з-під ніг. Це показує уразливість самовпевненості.

Петро відрізкає від Ісуса ще двічі. Проспівав пієвень, і Петро, згадавши слова Христа, заплакав. Уся самовпевненість похитнулася, він вже навіть не сподівався, що колись зможе піднятися.

Симон-Петро і Юда Іскаріот схожі в багатьох речах, включаючи той факт, що обидва відвернулися від Ісуса в останні, трагічні дні Його життя. Проте між цими двома людьми була суттєва різниця.

У чому різниця

Юда ніколи не жадав знати Ісуса так, як Симон. Юда не зробив Його своєю основою. Здавалося, він любив Ісуса, бо залишив усе, щоб піти за Ним, мандрував у Його товаристві і навіть залишався з Ним у важку годину гоніння. Він виганяв бісів, зціляв хворих і проповідував Євангеліє. (Згадайте, що Ісус посилав дванадцять апостолів проповідувати, зціляти і виганяти бісів — дванадцять, а не одинадцять). Але він жертвував усім не з любові до Ісуса і не через одкровення про те, ким Він є.

В Юди з самого початку була своя мета, свої власні плани. Він ніколи не казав у корисливих мотивах. Його характер розкривається такими виразами як: «Що хочете дати мені — і я...» (Мт. 26:15). Він брехав і лестив для здобуття користі (Мт. 26:25). Юда брав для свого особистого користування гроші, призначені для

Ісусового служіння (Ів. 12:4-6). Цей список можна продовжувати і продовжувати. Він ніколи не знав Господа, хоча і провів у Його присутності три з половиною роки.

Петро і Юда обидва жалкували за тим, що скоїли. Але в Юди не було тієї основи, яка була в Петра. У нього ніколи не було спраги пізнати Ісуса, тому Ісус йому і не відкрився. Якби Юда отримав одкровення про Ісуса, він ніколи би так не вчинив. Коли в його життя прийшла сильна буря, усе було розхитано і зруйновано!

«Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкався, і вернув тридцять срібняків первосвященникам і старшим, та й сказав: Я згрішив, невинну кров видавши. Вони ж відказали: А нам що до того? Дивись собі сам... І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потім пішов, та й повісився» (Мт. 27:3-5).

Він знав, що згрішив, і жалкував за цим. Але він не знав Христа й абсолютно не розумів, Кого зрадив. Він лише сказав, що видав невинну кров. Якби він знав Христа так, як Симон-Петро, то би повернувся до Нього і покався, знаючи добрість Господню.

Самогубство було ще одним його вчинком поза благодаттю Божою. В Юди не було жодної основи навіть після того, як він ходив за Учителем три роки.

Без кореня...

Незліченна кількість людей, навернених у християнство, молилася «молитвою грішника», відвідувала церкву, ставала активними членами і вивчала Біблію. Проте вони так і не отримали одкровення про те, Ким насправді є Ісус, хоча й визнавали Його своїми вустами. І коли приходило суворе випробування, вони спокушались, ображались на Бога і не хотіли більше мати з Ним нічого спільного.

Такі люди кажуть: «Бог нічого для мене не зробив!». Або: «Я намагався бути християнином, але моє життя тільки стало від цього ще жахливішим». Чи: «Я молився і просив Бога зробити те і те, але Він цього не зробив!». Вони ніколи не поклали своє життя до ніг Ісуса, але намагалися стати Його союзниками заради особистої вигоди. Вони служили Йому заради того, що Він може дати їм, і легко спокусилися, запросто образилися на Нього.

От як Ісус описує їх: «Так само й посяні на кам'янистому ґрунті, вони, як почувуть те слово, то з радістю зараз приймають його, та коріння не мають у собі й неостійкі; а згодом, як утиск або переслідування наступає за слово, вони спокушаються зараз» (Мр. 4:16-17).

Він сказав, що вони зараз, тобто негайно спокушаються через те, що не мають жодної основи, не вкорінені.

У чому ми маємо бути вкорінені? Відповідь знаходимо в Ефесян 3:16-18: у любові. Любов до Бога — наша основа.

Ісус сказав: «Немає більше від тієї любови, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ів. 15:13). Ми не можемо покласти свої душі за того, кому не довіряємо. Ми не можемо покласти свої душі за Бога, якщо не знаємо Його так добре, щоб довіряти Йому. Ми повинні знати і розуміти природу і характер Божий. У нас має бути упевненість у тому, що Він ніколи не зробить чогось, щоб зашкодити нам.

Господь завжди шукає для нас того, що слугуватиме для нашої користі. Те, що нам може здатися поразкою, завжди обернеться нам на добро, якщо ми не втрачимо віру. Бог є любов; у Ньому немає жодного егоїзму або зла. Це сатана бажає знищити нас.

Дуже часто ми дивимося на свої життєві ситуації через призму сьогодення, і це спотворює реальну картину. Бог же дивиться на наші випробування у світлі вічності.

Якщо ми дивитимемося обмежено на свої обставини, то можуть статися дві речі.

По-перше, проходячи через Боже очищення, ми можемо легко образитися на Бога або на Його служителів.

По-друге, ворог може нас легко обдурити. Він підштовхне нас до того, що здаватиметься правильним на той момент, але його кінцевий план — використати все для нашого падіння або смерті.

Коли ми твердо покладемося на Бога, ми не позбудемося Його турботи. Ми не піддамося спокусі самим піклуватися про себе. Покладаймося на Бога!

ПРОНИКНЕННЯ РОСІЇ В УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ЦЕРКВИ ТА ВИКОРИСТАННЯ РЕЛІГІЇ ЯК ПРИКРИТТЯ ДЛЯ ШПИГУНСТВА ТА ВІЙСЬКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ — ДОПОВІДЬ RUSI

Згідно зі звітом, опублікованим 29 березня Королівським об'єднаним науково-дослідним інститутом оборони (RUSI), деякі православні церкви в Україні становили консолідовану групу ідеологічно відданих московських агентів в Україні, які підтримували вторгнення. Російські спецслужби вербували священників та керували ними в цих церквах, а монастирі та церкви використовувалися як надійні місця для персоналу та обладнання.

«Використання релігії як прикриття — поширений прийом російських спецслужб та механізм захисту», — зазначають автори звіту.

Крім того, у статті цитується звіт Центру аналізу європейської політики (СЕРА), в якому детально описується дія Андрія Ткачова, священника, висвяченого у Львові, який зараз служить капеланом для молодих солдатів у Росії.

Ткачов за сумісництвом є відомим телеведучим і блогером. У своїх трансляціях він стверджує, що їхня війна ґрунтується на християнських принципах і що вони атакують виключно трансформерів, а не людей

із безсмертними душами.

Речник Міністерства закордонних справ Олег Ніколенко відповів на коментарі Верховного комісара ООН з прав людини, що обшуки в будівлях УПЦ МП можуть бути дискримінаційними. Свої думки Ніколенко висловив на своїй сторінці у Facebook, заявивши, що Україна є демократичною країною, де свобода віросповідання захищена, але ця свобода не дозволяє особам брати участь у діях, які завдають шкоди національній безпеці.

Крім того, він закликав уникати упереджених політичних суджень і покладатися у своїх звітах на фактичні докази.

ukrainian.voanews.

ЯК ЛЮБВИТИ БОГА

Коли Ісуса запитали, яка найперша і найголовніша заповідь, Він відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь» (Мт. 22:37-38).

Саме для цього була створена людина — для стосунків любові з Творцем. Саме цього найбільше прагне Бог: «... Милості (в оригіналі — «звітної любові та вірності») хочу, а не жертви» (Ос. 6:6, Мт. 9:13). Саме в цьому сутність християнства — у добровільній любові до Бога і ближнього, а не просто в якихось релігійних обрядах.

Проте з моменту гріхопадіння людина вражена егоїзмом, гордістю та непомірною любов'ю до себе. Нам важко і часто не хочеться любити інших, а особливо не таких, як ми, незручних для нас людей, а тим більше — ворогів. Або ж ми придумуємо своє визначення любові, яке, знову таки, зручне для нас, але не є справжньою, святою, жертвовою, безумовною любов'ю.

Саме в цьому сутність спасіння і Доброї Новини, бо вона говорить про неймовірну Божу любов, яку Він виявив до своїх ворогів (нас із вами, грішників). Бог-Отець дарував нам Свого Сина, Який добровільно став жертвою за наші гріхи, щоб спасти нас від гніву Божого та вічного осуду і щоб ми обрали добровільно любити Бога у відповідь.

Ми не здатні самі по собі обрати любити Бога, бо наша воля перебуває в рабстві гріха, тому Він перший проявляє ініціативу, а наша любов — похідна від Його любові. «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Ів. 4:19).

Ось чому джерело нашої любові лише одне — пізнання Його любові до нас. Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив. Чим більше ми розумітимем, наскільки Бог любить нас, тим більше наші серця будуть зростати в любові до Нього. Хочете любити Бога більше? Більше думайте про Його любов до вас.

Ось чому вкрай важливо відкривати й поглиблювати для себе розуміння Божої любові. Ось чому апостол Павло молився за віруючих в Ефесі: «Для того схилию коліна свої перед Отцем... щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:14-19).

Як зрозуміти глибину, вишину, ширину і довжину Божої любові?

Ціна

Найперше — ціною, яку доводиться

платити.

Якби хтось подарував вам коробку цукерок — це приємно, але банально. Якби хтось подарував автомобіль чи будинок — це вже серйозніша заявка про ставлення до вас. Але якби хтось пожертвував своїм життям заради вас, то ніякі квіти, автомобілі, будинки з цим не порівняти. Цей вчинок говорить про велику жертву і про велику любов до вас.

Ми бачимо силу Христової любові до нас у тій великій ціні, яку Йому довелося заплатити. Він віддав Своє життя заради нас і нашого спасіння. Ісус пережив страшні фізичні муки й приниження, коли Його били, плювали в обличчя і ганебно, як розбійника, розіп'яли на хресті. Ісус пережив зраду друзів, коли Його найближчі залишили Його. Але найстрашніше — Ісус пережив жахливі душевні муки, відчув розділення з Отцем, пекло, коли гнів Божий на Нього виливався. Ми не можемо всього цього до кінця зрозуміти, але ось та ціна, яку заплатив Ісус за нас, недостойних грішників, явивши цим глибину Своєї любові.

Недостойність

Ми починаємо глибше розуміти чиную любов до нас, коли усвідомлюємо, наскільки ми не заслуговуємо цього.

Якщо ми завжди добре поводитимось з якоюсь людиною, робимо все, чого вона від нас очікує, не ображаємо і не розчаровуємо, не підставляємо, не зраджуємо, не обманюємо, не робимо боляче — тоді її любов до нас не є чимось особливим і великим, адже нас легко любити й ми навіть певною мірою заслуговуємо на любов.

Однак коли ми підставляємо і розчаровуємо людину, ображаємо чи навіть робимо їй боляче, а вона продовжує нас любити й прощати, то про що це говорить? Чим більше ми не заслуговуємо любові, тим дивовижніша і глибша любов того, хто продовжує нас любити.

Ми побачимо всю глибину любові Христової до нас, коли усвідомимо, наскільки ми недостойні такої любові. А Він любить. Ми відкидали та ігнорували Бога, зраджували Його з ідолами серця, використовували у своїх цілях, бунтували проти Його заповідей.

Що більше — саме з нашої вини був

розіп'ятий Син Божий. Ми недостойні перебувати в Божій присутності, недостойні жити взагалі, ми не маємо ніяких прав перед Богом чогось вимагати, а все, на що заслуговуємо, — це бути навечно покараними в пеклі, відділені від Того, Хто є любов.

Будучи Божими ворогами, ми стали об'єктом Його любові. Слово Боже каже, що Христос полюбив нас, коли ми були ще грішниками (Рим. 5:5-8). Він вирішив полюбити нас і задумав спасти ще від вічності, хоча знав наперед, що ми відвернемося від Нього. Він заплатив величезну ціну, віддавши Своє життя заради того, щоб ми могли звільнитися від влади гріха і мати вічне життя.

Благословення

Глибина любові визначається тим, наскільки великі благословення ми отримуємо внаслідок того, що нас люблять.

Якщо хтось допоміг вам скопати город чи помити посуд, ви бачите любов цієї людини до вас. Якщо хтось допоміг знайти роботу чи житло, зустрів вас серед ночі на вокзалі й привіз додому, ви також відчуваєте любов тієї людини, тільки це вже дещо глибша любов. Якщо вам хтось допоміг вилізути з боргів, звільнитися від якоїсь залежності чи навіть в'язниці, ви розумієте, що небайдужі для цієї людини.

А якщо вас спасли від вічного покарання і дали місце вічного блаженства в раю, можливість перебувати в присутності Божій і насолоджуватися вічним блаженством, то, очевидно, ви розумієте глибину такої любові (1 Ів. 3:1-3). Вона проявляється в тому, що Він дає спасіння і прощення гріхів.

Свобода

Глибина любові визначається через свободу нас любити.

Коли хтось робить для нас щось добре, тому що його змусили, а сам він цього не хотів, то ми розуміємо, що любов до нас сумнівна. Глибина любові пропорційна свободі, в якій людина обирає нас любити.

Коли страхова компанія виплачує 30 000 грн, бо ви потрапили в лікарню після аварії, то навряд чи ви захопитесь силою любові цієї компанії! Але коли ваші родичі, члени домашньої групи чи церкви провідують вас в лікарні, приносять

їсти, служать вам, а хтось телефонує щодня, — ви називаєте це любов'ю, тому що вони добровільно обирають це робити.

Ми бачимо глибину Христової любові до нас в Його добровільному бажанні померти за нас.

«Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову, Я цю заповідь взяв від Свого Отця» (Ів. 10:17-18).

Якби Христа змушували померти, якби це не була Його добра воля, не було бажанням Його серця — тоді Його любов до нас була б під великим питанням. Тому Він і підкреслює: Я Сам обираю померти. Це не випадковість. Я не просто жертва, це те, чого Я Сам хочу і ради чого Я прийшов. Саме тому коли за Ним прийшли в Гетсиманію, Він не втік, не захищався, не просив ангелів заступитися за Нього, але Сам вийшов до зрадника і, по суті, здався в його руки. Бо знав, що настала година померти.

«Хай завжди перед очима нашими буде Ісус, наш Провідник у вірі, Який приведе її до досконалості. Заради радості, що чекала на Нього, Христос витерпів втрату на хресті й, прийнявши цю ганьбу, тепер посів Своє місце по праву руку від Божого престолу» (Євр. 12:2).

Ісус пішов на страждання, не зціпивши зуби в злобі, а заради радості від того славного майбутнього, яке чекало Його попереду, від зустрічі з Отцем і з нами на небесах. Він вмирав заради майбутнього, в якому Царство Боже знову ширитиметься в повноті на землі, ворог буде переможений, смерть скасована, гріх знищено, а людство житиме в гармонії з Творцем та одне з одним.

Ісус вмирав, щоб у тому славному майбутньому були саме ви. Ісус радіє, спасаючи грішника. Усе небо радіє, коли ще один блудний син чи донька повертаються до люблячого Небесного Батька.

До кожного, хто через віру в Ісуса Христа став дитиною Божою, звучать із неба слова: «Ти дитина Моя улюблена, яка Мені догодила і яка Мені дуже подобається!».

Андрій Савич.

ХОЧУ ЗАПИТАТИ

Ісус більше запитував, ніж відповідав. У Євангеліях зафіксовано сто вісімдесят три запитання, поставлені Ісусові. Відповідь же Він лише на три! Інші, по суті, залишилися без відповіді. Чому? Насамперед, мабуть, тому, що не на всі запитання є однозначні відповіді. Не на всі запитання відповіді прості.

Наприклад, чому у світі є страждання? Відповідь набагато складніша за просте «тому що». Адже Бог є любов, і світ Він творив із любов'ю і заради любові. Але чи правильно запитувач розуміє, що таке любов? Любов без страждання неможлива. Любячи, ми віддаємо все. Полюбивши когось, ми тим самим надаємо йому повну владу над собою — свободу прийняти нас або відкинути. З цього моменту страждати нам чи ні — вже залежить не від нас! Однак чи багато хто захоче жити у світі, де немає страждань, але немає і любові?

Крім того, у занепадому світі страждання нерідко слугують Божим інструментом. Так, існує унікальна хвороба — спадкова сенсорно-вегетативна нейропатія, вроджена нечутливість до болю. Зазвичай люди з таким симптомом живуть не більше трьох років, і в усьому світі є лише

кілька десятків людей із цим захворюванням, усі — під постійним медичним наглядом. Не відчувачи болю, людина руйнує власне тіло. Вона може покласти руку на розпечену плиту, може порізати її навіть не помітивши цього. Вона позбавлена захисного механізму, що сигналізує про небезпеку.

Я чув гріке свідчення людини, чий син не відчуває болю. Як би батько хотів, щоб було інакше! Адже звичайна дитина, поранившись, одразу ж біжить до свого батька по допомогу й захист. Його ж син продовжує, наче нічого не було, гратися, навіть стікаючи кров'ю. Подібно до цього, Бог часто використовує страждання, щоб ми бігли до Нього.

І ніхто ж не запитує: чому у світі багато краси, любові, справедливості? Усе це сприймається як само собою зрозуміле... Загалом, короткої й простої відповіді на запитання про існування страждань не існує. А часто вона і не потрібна. Нерідко тому, хто ставить запитання, і потрібна не стільки відповідь, скільки

співчуття. Просто, щоб хтось мовчки посидів поруч...

До того ж запитувач нерідко хоче отримати як відповідь якийсь універсальний рецепт на всі випадки життя. А те, що добре в одній ситуації, в іншій може не спрацювати або ще гірше — нашкодити. Куди важливіше навчити людину знаходити відповіді самостійно.

Чи не тому Ісус запитував набагато частіше, ніж відповідав? У новозаповітних текстах записано триста сім запитань, які Ісус поставив Своім співрозмовникам — по сотні на кожне, на яке відповів. Найкращий благовісник не той, хто краще відповідає, а той, хто вміє запитувати. Для поширення Царства здатність слухати куди важливіша за здатність говорити!

Та й найкраща відповідь часто лежить прямо на поверхні: підіть і подивіться. На будь-який ваш аргумент співрозмовник, подібно до Нафанаїла, може навести дюжину контраргументів. Але побачене здатне змінити все його життя.

Що особливого у слідуванні за Христом? Підіть і побачите.

Яка мені користь від церкви? Підіть і побачите.

Що в моєму житті зміниться? Підіть і побачите.

Хіба церква може дати те, що потрібно мені? Підіть і побачите.

Сергій Головін.

ХРИСТОС І ЖИТТЯ

«Бо ми маємо не такого первосвященника, який не може страждати з нами в немочах наших, але Такого, Який, подібно до нас, зазнав спокуси в усьому, окрім гріха» (Євр. 4:15).

Ми живемо в непростий час.

Здається, що до нас мало хто проходив таке. А зрозуміти наші страждання і переживання може лише той, хто сам через таке пройшов. Та Господь Ісус, будучи тут, на землі (хоча й дві тисячі років тому), пережив усе, що може пережити людина (окрім, звісно, гріха).

В одній із притч Ісус розповів про раба, який доручений йому від пана талант просто сховав, не бажаючи працювати на господаря. Пояснив він свої дії так: «... бо я боявся тебе, тому що ти чоловік жорстокий: береш, чого не клав, і жнеш, чого не сів» (Лк. 19:21). Іншими словами, він каже: ти не був на моєму місці, не переживав того, що переживаю я.

Але Ісусові так не зможе сказати ніхто. Немає жодної ситуації чи проблеми, про яку Ісус не знає. Більше того, Він пережив біль кожного, взявши на Себе наші гріхи.

Коли я читав Євангеліє у мирний час, то думав, що й Ісус жив у такий самий період. Та нині, читаючи про Його життя на землі, зауважую багато елементів

воєнного часу.

Ось воїни прийшли до Івана Хрестителя; ось сотники зверталися до Ісуса за допомогою; та й розпинали Його римські солдати.

Виявляється, Ісус жив у час, коли Ізраїль був окупований, і там завжди було багато воїнів, блокпостів і тривоги. І оскільки Ісус Сам пережив воєнний час, то Він може навчити і нас проходити його.

За багато років до того, як Ісус прийшов на землю, Бог передбачив Його долю. І одна з характеристик Ісуса — Він знайомий з хворобами.

Відколи людина згрішила, хвороби стали невід'ємною складовою її життя. Та Ісус точно знає, що таке хвороба. Він переживав біль і може зрозуміти кожного, хто проходить труднощі.

Коли тягарі всього світу лягли на Нього на Голгофі, Він пережив долю кожного, щоб одного разу ми могли скористатися порадою Петра: «Усі турботи ваші покладіть на Нього, бо Він піклується про вас» (1 Петр. 5:7).

Андрій Гончарук.

ДІМ МИЛОСЕРДЯ БЕЗ МИЛОСЕРДЯ...

Ми не знаємо імення цього чоловіка. Єдине, що ідентифікує його, — тридцять вісім років важкої недуги. Він був ще зовсім молодим, коли підступно підкралася хвороба, поступово сковуючи все тіло. Зусилля батьків і лікарів нічим не дали. З часом почали згасати й згадки про те, як маленьким хлопчиком він стрімголов спускався зі схилів гір і жодна прудка вівця не могла втекти від нього. А тепер він не може сам собі дати ради. Минали роки, надія на одужання абсолютно пропала...

Якось на водойму біля Овечої брами в Єрусалимі зійшов ангел Господній. Він збурював воду, отримуючи, здавалося, від цього неабияке задоволення. Летів вгору й опускався донизу, купаючись в бризках води. З кожним помахом його крил здіймалися хвилі, і шум розносився навколо, привертаючи увагу.

На березі водойми люди уважно спостерігали за

цією дивовижною картиною. Одна з присутніх там жінок настільки перейнялася бажанням знову відчувати легкість у тілі, яку відчував цей ангел, що рушила назустріч йому. Долаючи нестерпний біль, вона із зусиллями увійшла до води... І всі зачепили від побаченого — жінка була цілєна... Хтось за її прикладом також увійшов до води, але дива не сталося.

Ангел час від часу навідувався до цієї водойми. І до купальні стали стікатися натовпи хворих. Одних привозили, інших приводили чи приносили, хтось самотужки приходив до водойми з останньою надією на те, що йому доля знову усміхнеться. Врешті-решт біля купальні збудували п'ять ганків. «У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. Бо ангел Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу» (Ів. 5:3-4).

Милість Божа проявлялася до людей на цьому місці, тому купальню назвали Віфсєда («дім милосердя»). Іскра надії зажеврила в чоловікові, коли він дізнався про те чудо. Та опинившись серед тих, хто з нетерпінням чекав сходження ангела, одразу зрозумів, що тут кожен сам за себе. Кожного разу залишалося безліч розчарованих, адже оздоровлення

отримували лише один. Багато хто з них щастя ближнього сприймав як власну поразку.

Недужий чоловік пролежав тут багато років. І залишився абсолютно сам. Переживав не тільки фізичні, але й глибокі моральні страждання. Жодне прохання допомогти йому увійти до води не знаходило відгуку. Повна байдужість...

«Невже мені ніколи не вдасться першим потрапити до води? Невже я так і помру?» — ці запитання непокоїли найбільше. Чоловік спостерігав, як одні одужували й поверталися додому, інші прибували й чекали порушення води. Людей не меншало.

Минали роки, сили покидали хворого. Він став свідком стількох оздоровлень, а сам втратив всю надію... «Дім милосердя» вичерпав милосердя людське. Тут ішла справжня боротьба за виживання.

Та Божої милості вистачає на всіх. Господь Ісус не оминув Своєю увагою Віфсєду. Він відразу зауважив чоловіка, в очак якого побачив не злість, а безнадію і біль. Його замучили не тільки хвороба, але й людська неухважність та байдужість. Ісус запитав: «Хочеш бути здоровим?». Відповів йому хворий: «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходу, то передо мною вже інший улазить» (Ів. 5:6-7).

Ісус, на відміну від інших, не мав потреби в оздоровленні, а тому можна було сподіватися на Його допомогу. Несподівано хворий чує: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи!» (Ів. 5:8-9).

Чоловік готовий був поділитися радістю з усіма. Але знову зіткнувся зі стіною людської байдужості. «Того ж дня субота була, тому то сказали юдеї оздоровленому: «Є субота, і не годиться тобі брати ложе свого» (Ів. 5:9-10). Закостенілі в обрядовості та формальному виконанні заповідей Божих, юдеї готові були покласти оздоровленого чоловіка знову на ложе, адже те, що сталося, суперечило їхньому розумінню дотримання дня Господнього.

Після тридцяти восьми років боротьби з недугою людина стала здоровою, а юдеї не радіють. Знання Закону Божого не зробило їх кращими, вони абсолютно втратили співчутливість та людяність.

У кожного з нас знайдуться якісь невірні проблеми. Проте ця історія нагадує про те, щоби в круговерті влаштування особистого матеріального й духовного життя ми не втрачали людяності, милосердя, співчуття до ближніх, а в повсякденних клопотах не ставали егоїстичними та байдужими.

Гор Кроуцк.

ЖНИВО БОЖЕ

«І обходив Ісус всі міста та оселі, навчаючи в їхніх синагогах, та Євангелію Царства проповідуючи, і оздоровлюючи всяку недугу та неміч усяку. А як бачив людей, змилосерджувався Він над ними, бо були вони змучені та розпоршені, як ті вівці, що не мають пастуха. Тоді Він казав своїм учням: Жниво справді велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав. І закликав Він дванадцятьох своїх учнів, і владу їм дав над нечистими духами, щоб їх виганяли вони, і щоб уздоровляти всіляку недугу та неміч всіляку» (Мт. 9:35 –10:1).

Ісус навіть одну людину вважав вартою того, щоб ради неї прийти на цей світ. Це ілюструє притча про загублену вівцю. Господь не міг залишатися на небі, коли на землі гинули люди. Він бачив їхні тривоги, їхні хвороби, знав потреби. Тому Своїх учнів закликав проповідувати людям і підтримувати у їхніх немочах.

Але потрібно враховувати два моменти. Господь каже: аби бути Його учнем, потрібно зректися всього. А коли вже став учнем Христа, то маєш убулівати за всіх.

Благайте!

«Жниво справді велике, але робітників мало, — говорить Ісус. — Тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав». Першою причиною того, що так мало людей проповідують іншим, є те, що ми не перейняті проповіданням настільки, щоб благати Бога за працівників на Його нивах.

Між словами «молитися» і «благати» є певна відмінність. «Благати» — значить не мати спокою, день і ніч думати про певну проблему, постійно нести її перед Богом лице, бо щось у тобі мотивує це робити.

Перш ніж послати учнів проповідувати, Ісус велить їм наповнитися любов'ю та жалем до людей настільки, щоб благати Господа про їхнє спасіння. Чи досягли ми такого стану? За що ми молимося, за що благаємо Господа?

Більшість людей думає, що завдання місіонера — йти й говорити про Бога. Але якщо це робити без головного — без серця, словненого любов'ю до людей, успіху не буде. Натомість ти з радістю підеш туди, куди кличе

Бог, коли в тобі горить бажання виконати все, що Він каже.

Ісус каже благаючи Господаря жнива вислати працівників на жниво Своє. Часто ми обмежуємо служіння територією — така-то область, підпорядкування такої-то церкви чи місії. Але Христос закликає благати про все жниво Господнє. Просімо в Бога такого співчуття до людей, щоб ми могли благати, плакати, молитися й постити за них.

Прагніть до мети!

Апостол Павло своє служіння описує так: «Від усіх бувши вільний, я зробився рабом для всіх, щоб найбільше придбати... А це я роблю для Євангелії, щоб стати її спільником. Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжить так, щоб одержав її ви!.. Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немов би повітря б'ючи. Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, зв'язавши іншим, не стати самому негідним» (1Кор. 9:19-27).

Апостол Павло не просто біг. Не процес був головним для нього, а люди, які потребували спасіння. Задля цього він був готовий на багато і ще. А ми іноді й мети жодної не маємо. Чекаємо, щоб Христос швидше прийшов. А чи це правильно? Що буде з людьми, які тепер живуть на землі? Коли ти усвідомлюєш це, то благатимеш Господа ще трохи побаритися, щоб більше людей спаслося. Павло казав, що йому було б краще піти до Господа, але усвідомлення, що життя в тілі приносить плід, мотивувало його залишатися на землі.

Та для цього в серці має бути щось, що було в серці Мойсея, який казав: «Якщо Ти знищиш цей народ, то й я з ним вимерю». Якщо ж в апостола Павла, який писав: «Я готовий бути відлученим від Христа за народ, який близький мені за тілом».

Важливий кожен!

У праці спасіння залучені два співучасники — Євангеліє і ми. Дух Святий

використовує Слово Боже, але задієє і нас, щоб привести інших до спасіння. Ангел не зв'язав Корнілію Євангеліє. Він сказав: «Пошли до Петра — і він скаже тобі слово, яким ти спасешся».

Думка, що ми не такі важливі в цьому процесі, — хибна. Ми важливі. І коли не розуміємо важливості своєї особистої участі, то не зможемо виконати Божого призначення.

Зрозумійте волю Божу

«А що впало між терен, це ті, хто слухає слово, але, ходячи, бувають придушені клопотами, та багатством, та життєвими розкошами, і плоду вони не дають» (Лк. 8:14). У такому стані ми неспроможні зрозуміти волю Божу.

Часто ми приходимо до Бога й просимо відкрити Його волю для нас. Я переконаний, що Бог відповідає на такі молитви, сіючи Слово в ґрунт наших сердець. Але є щось, що перешкоджає цьому слову прорости, — омана багатства, життєві клопоти чи мрія про розкоші. Це не гріх, але якщо ми на цьому концентруємося, Боже Слово на такому ґрунті не проросте. Бог сіятиме Своє зерно, але плоду не буде. Щось подібне було в житті Валаама, який чув Бога, але не міг виконати те, що каже Бог, бо перед його очима маячила мрія про обіцянки Балака.

І це величезна проблема останнього часу. Коли Ісус зв'язав про останні часи, то застерігав: «Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопотами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано» (Лк. 21:34).

Пізнайте своє покликання

Неправильне розуміння покликання призведе до того, що ми будемо бездіяльними. Ми робимо те, що звикли робити, у чому нам комфортно. Але апостол Павло каже: «По віку ви вже повинні бути вчителями». Ми чекаємо, що хтось буде годувати нас, тоді як хтось чекає, що ми його нагодуємо.

Потрібно вийти із зони комфорту й жити не так, як ми хочемо, а так, як повинні. З нами Христос — Він допоможе подолати все. Якщо ми розкажемо Йому, що в нашому серці, і будемо готові почути, чого Він чекає від нас. Йому не байдужа наша доля. Він все робить для того, щоб ми стали плідними й прославили нашого Небесного Отця. Він тримає нас тут, на землі, бо знає, яка важлива наша роль у спасінні людей, що поруч із нами.

Василь Мигас.

ТАК ЛЕГКО БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ І ТАК СКЛАДНО — ЛЮДИНОЮ

Якось я мав довгу розмову з одним служителем євангельської церкви. Він зреагував на мої фрази про те, що Господь любить нас через людей і захищає через людей і що ми повинні бути вдячні не тільки Господу, але так само повинні дякувати людям, навіть за одну копію чи хвилину допомоги.

Він поділився зі мною, наводячи багато біблійних віршів, мовляв, його дуже турбує, що ми кричимо «Слава Україні!» та «Героям слава!» («Це гріх! Господь цьому не попустить!»), а не дякуємо виключно Господу в Україні, бо самі люди є ніщо... І наголосив, що як ми не будемо достатньо дякувати Господу, то Він каратиме нас стільки, скільки буде потрібно, поки ми не навчимося бути вдячними лише Йому...

Господь у критичних ситуаціях надає підтримку через людей. Люди, які надають допомогу і підтримку під час війни, «роблять різницю» між життям і смертю. Так, іноді трапляються надприродні чудеса. Але коли ми говоримо під час війни про медичну допомогу, притулок, їжу чи емоційну підтримку, ті, хто пропонує допомогу, відіграють критичну роль у тому, щоб допомогти людям вижити й впоратися з труднощами. Господь робить це через людей...

Господь евакуує нас через людей і доставляє їжу в зону бойових дій через людей, які ризикують своєю безпекою. Надавати допомогу під час війни небезпечно. Однак люди, які вирішили допомагати постраждалим, часто наражаються на небезпеку, ризикуючи отримати поранення або загинути, аби запропонувати підтримку нужденним. Їхня мужність і самовідданість заслуговують на визнання і вдячність. Господь робить це через людей...

Господь показує нам, як бути людиною, через людей. Люди, через яких Господь любить і захищає нас, показують нам людяність серед війни, яка пробуджує в людях найгірше. Звідки береться надія? Що надихає нас у темні часи? Вчинки доброти й милосердя людей, тих, хто допомагає іншим, і тих, через кого Господь нагадує нам, що навіть у найтяжчих обставинах ми можемо віднайти людяність і зв'язок з іншими. Господь робить це через людей...

Господь пропонує надію через людей. Посеред хаосу і руйнувань проблиск надії видніється через прояви доброти й підтримки.

Усвідомлення того, що інші піклуються і готові допомогти попри небезпеку для свого життя, дає відчуття потіхи й мотивацію не зупинятися на досягнутому. Саме так Господь «передає» близько 500 000 Біблій і Нових Заповітів у зону бойових дій, біженцям і вимушеним переселенцям через людей-волонтерів Українського біблійного товариства у 2022 році. Господь робить це через людей...

Спільнота складається з людей, а не тільки з Господа... (Прощу, не вичитуйте тут богухольство...) З тих людей, які працюють як спільнота, живуть як спільнота, думають як спільнота... Ці люди можуть навчити нас сили спільноти. Люди, які допомагають під час війни, нагадують нам, що ми не самі. Ми є частиною більшої Спільноти, і в більшості трагічних випадків ми можемо вижити лише завдяки зв'язкам одне з одним як спільнота. Вдячність тим, хто нам допомагає, знаючи силу спільноти, не є гріхом... Господь робить це через людей...

Настане день, коли війна закінчиться. Сподіваємося, що ми доживемо до того дня... Після війни окремим людям, сім'ям і громадам доведеться працювати над примиренням і прощенням, намагатися будувати мости й відновлювати стосунки, які були розірвані під час війни. Я не говорю зараз про Україну та Росію. За час війни в Укра-

їні ми отримали занадто багато суспільних і релігійних «тріщин», із глибиною травм і втрат кожного другого українця, із відкладеним горем, із болем розлуки мільйонів сімей і так далі... Прощення і примирення слід розглядати як відображення Божої любові й благодаті, оскільки вони демонструють важливість і силу Божої любові зцілювати й відновлювати стосунки. Як? Через людей... Господь робить це через людей...

Так легко бути християнином і так складно — людиною, яка відображає образ і подобу Божу. Так легко дякувати Господу, і так складно розпізнати в цих скалічених і поранених війною людях «християнах» тих, хто теж заслуговує на «дякую». Саме тому я волюю говорити про Спільноту Надії, про Божих людей...

Тарас Дятлик.

«І сталося, коли Ісус перестав навчати дванадцятьох своїх учнів, Він звідти пішов, щоб учити, і по їхніх містах проповідувати. Прочувши ж Іван у в'язниці про дії Христові, послав через учнів своїх, щоб його запитати: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекаємо на Ішого? Ісус же промовив у відповідь їм: Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите: Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чувають глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина... І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!» (Мт. 11:1-12).

Унікальність постаті Івана Хрестителя полягала в тому, що він мав прийти перед Ісусом Христом і приготувати Йому дорогу. Про самого Івана Ісус сказав, що це найбільший із народжених жінками. Іван Хреститель мав від Бога відкриття про Месію. Коли Ісус прийшов до нього, щоб хреститися, саме Іван розпізнав Ісуса як Месію. І сказав: «Ось Агнецъ Божий, Який бере на Себе гріх світу». Іван бачив Духа Святого, Який злинув на Ісуса, і саме він мав відкриття про те, що той, на кого злине Дух, є Божим Помазанцем, Месією і Спасителем.

Іван докоряв цареві за те, що той аморально вчинив, одружившись із чужою жінкою. Іван жив у пустелі, по-особливому одягався та харчувався. До Івана йшли натовпи людей, і він хрестив їх на покаяння. Іван був справді великою людиною. Та коли Івана запитали, чи не він — Месія, він чітко відповів: «Ні, не я! Але йде за мною Той, Хто більший від мене, Той, Хто був до мене. Він буде хрестити вас Духом Святим і вогнем».

Іван чітко знав свою місію — стати предтечею Спасителя, прийти перед Ісусом і приготувати Йому дорогу.

Іван проповідував дуже прямолинійно, не добираючи слів. Він міг сказати все і сказати так, щоб точно дійшло. Когось це дратувало, а когось приводило до покаяння. І от Івана ув'язнюють. До того він, напевно, не раз спілкувався з Ісусом. Та сидячи у в'язниці, Іван починає роздумувати про своє життя, служіння. І, напевно, різні думки приходили до нього. «А чи насправді то було моє покликання? Чи правильно я розпізнав?»

Тож він посилав своїх учнів до Ісуса Христа з запитанням: «Чи Ти Той, Кого ми чекали? Чи нам Ішого чекати?». Ісус відповів на це запитання. Але відповідь була дуже дивною. Він сказав поглянути на справи, які Він звершував, на чудеса, які відбуваються...

Чого ж ця історія вчить нас?

Сумніви будуть

Попри те, що Іван був великою людиною, мав пряме відкриття від Бога, яке небагато хто має, і був тим, хто готував дорогу Ісусу Христу, він переживав сумніви. Дехто каже, що це були просто роздуми. Але слова Ісуса, що блаженний той, хто через Нього спокуси не матиме, які прозвучали в Його відповіді Івану, свідчать, що сумніви таки були.

І СТАЛОСЬ...

І якщо спроектувати це на наше життя, то доводимо висновку, що, незважаючи на те, скільки років ми вже у Господі, нас час від часу можуть переповнювати сумніви.

Вони можуть стосуватися нашого життя в Бозі, нашого покликання, навіть нашого спасіння. Якщо вони були в житті Івана, якщо навіть Ісус у певний момент життя просив Отця: «Нехай мимо мене пройде ця чаша», то тим більше ми можемо піддаватися сумнівам.

Коли сумніви зародилися в розумі Івана, він одразу ж прийняв правильне рішення і послав своїх учнів до Того, Хто міг ці сумніви розвіяти. Тому коли сумніви приходять у наше життя, ми маємо куди звертатися — до Господа. Звісно, спеціалісти здатні надати відповідну допомогу. Наприклад, є люди, які добре розуміються на автомобілях, і в разі чого я можу звернутися до них за порадою, коли маю сумніви щодо справності свого авто.

Але є моменти, коли тільки Господь може допомогти. І саме усвідомлення цього ставить нас на шлях звільнення від сумнівів.

Досвід має підтверджувати істину

Кожен із нас має власний досвід життя. Я можу ділитися цим досвідом з іншими або користуватися порадами інших. Але життєвий досвід — це не істина. Істина — те, що дає змогу твердо стояти, що є основою нашого життя. Ця істина для нас — Ісус Христос і Його Слово. І коли приходять сумніви, маємо навчитися звертатися до істини — Христа.

Коли хтось звертається за допомогою до вас, навчіть передавати істину, а не просто досвід. Досвідом я підтверджую, що ця істина працює. Коли до вас приходять люди з певним захворюванням, то істина, якою ви маєте поділитися, полягає в тому, що Ісус Христос взяв на Себе наші немочі й

болі. Базуючись на цій істині, ми можемо говорити про те, що в нашому житті також був цей досвід, і Господь так чи інакше явив Своєю ласку.

Досвід може бути різним. У Посланнях до євреїв, у розділі про віру, йдеться про те, що одні помірли у вірі, а інші вірою отримували те, що просили. І ті, й інші були у вірі, але мали різний досвід. Та суть у тому, що коли я будую своє життя на істині, тоді перемажу сумнів.

Сумніви розвіє Ісус

Приходячи до людини з сумнівами, диявол намагається знівечити істину. Пригадайте: «Чи справді сказав Бог?..» Це запитання не раз виникає і в наших серцях. Іван недовго вагався, думаю, навіть не радився зі своїми учнями щодо сумнівів, він просто послав їх до Ісуса, щоб напругу запитати: «Чи Ти Той, Кого ми чекали?»

Іване, чи ж не ти сказав: «Ось Агнецъ Божий...», чи не ти бачив Духа Святого, Який злинув на Нього? Хіба не ти побачив у Ньому Того, Хто був від початку? Хіба не казав, що не ти Месія, а Той, Хто йде за тобою? Не Ти отримав це відкриття від Бога? Звідки сумніви?

Але сумніви Івана були спрямовані до абсолютної істини — Ісуса Христа. Тож коли сумнів приходить у наше життя, ідімо до Ісуса. Він Той, Хто пояснить і розвіє всі наші сумніви.

Реакція на сумніви може бути різною. Людина може закритися сама в собі й надумати багато чого. Може прийти до таких висновків, до яких іноді важко й подуматися. Інколи сумніви буквально закривають нам істину. Хтось казав, що сонце є завжди, але іноді воно за хмарами. Так само й істина. Вона є завжди, але іноді наші сумніви не дають їй змоги осяяти нашу дорогу.

Багато хто сумнівається, що він — спасенна

дитина Божа. Але Слово Боже — тобто істина — стверджує, що кожен, хто покличе Господне ім'я, спасеться, стане Божою дитиною. Та іноді диявол може сконцентрувати нашу увагу на наших недосконалостях. Їх у нас аж занадто багато. Ми боремося з ними, працюємо над ними. Але якщо боротьбу з недосконалостями ми кладемо в основу спасіння, то переводимо свій фокус від істини, яка каже: «Хто покличе — спасеться». Істина дає нам свободу. Божа істина звучить так: «І гріхів ваших не згадаю більше».

Коли ж ми фокусуємося на своїй недосконалості, то ніби заперечуємо Божі слова й допускаємо сумнів у життя. Бог уже забув гріхи наші, бо каже: «Нема гріха», а ми кажемо: «Ні, він є». Я не маю на увазі ситуацію, коли людина не кається, мова про те, коли вона покалася й не може собі пробачити, бо вперто відкидає істину.

Істина в останній інстанції

Але повернімося до історії з Іваном Хрестителем. Відповідь Ісуса була унікальною. Він не докоряє, не каже: «Так, Я Месія. Хіба ж Бог тобі не відкрив? Ти ж бачив, як Дух Святий злинув, ти сам казав, що Я — Агнецъ Божий». Добре знаючи Івана, Ісус спонукує Іванових учнів переказати, що вони чули й бачили. Думаю, Ісус не дав однозначної відповіді, бо хотів навчити Івана аналізувати ситуацію, опираючись на те відкриття, яке Іван вже мав.

Іванові було відкрито, що Ісус — Месія, але сумнів став закривати це відкриття і змушувати вагатися. Ісус не просто підібрав якісь слова, Він намагався повернути Івана до його ж відкриття, до істини, яку той вже знав.

«Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чувають глухі, і померлі встають...» І — фінальний акорд, який ніби приводить до самої суті Іванового відкриття, бо цього не було в Старому Заповіті: «А вбогим звіщається Добра Новина» (Мт. 11:5). І цих слів Іванові було достатньо.

Якими б сильними ми не були, сумніви все одно намагатимуться проникнути в наше життя. І єдиний вихід тоді — повернутися до істини. Дуже важливо в такі моменти проголошувати її в житті. Так, як Йов, коли у своїх стражданнях казав: «А я вірую: мій Відкупитель живий!».

Істина в останній інстанції — Ісус Христос. Тому звертаймося до Нього. Звісно, можна знайти людину з такими ж сумнівами, але її поради не допоможуть знайти відповіді. Швидше, наші сумніви лише подвоюються, тому краще звернутися до Ісуса напругу.

«То не можна навіть підійти до служителя?» — запитаєте ви. Ні, ви можете це робити, можете радитися одне із одним, шукати допомоги й підтримки в людей. Але отримати звільнення від сумнівів ви зможете лише тоді, коли ці люди будуть вести вас до істини Слова Божого. Це правдиве консультування.

Покликання кожного християнина — випромінювати радість Божу й бути тим, хто надихає. Це дуже важко зробити, коли серце огортають сумніви. А тому треба постійно перебувати в Ісусі. Бо тільки в Ісусі, Який підкріплює, я зможу все. Коли ця істина оселиться в серці, вона нас підбадьорить і дасть наснагу все здолати і знову йти вперед, випромінюючи світлові Божу віру.

Анатолій Козачок.

Заступник старшого єпископа УЦХБС.

СОЮЗ ІЗ ЗЛИМИ І БЕЗБОЖНИМИ — ШЛЯХ ДО ПОРАЗКИ

Святе Письмо розкриває дуже важливий принцип, який стосується розуміння війни. Цей принцип полягає в тому, що союз із злими людьми і безбожними правителями приносить страждання і поразку. Цей факт вдало ілюструють приклади з Біблії.

Аса, цар юдейський, чинив угодне в очах Господніх, про що написано так: «І робив Аса добре й угодне в очах Господа Бога свого: і відкинув він жертвники богів чужих і висоти, і розбив статуї, і вирубав посвячені дерева; і повелів юдеям шукати Господа Бога батьків своїх, і виконувати закон [Його] і заповіді; і скасував він у всіх містах Юдиних висоти і статуї сонця. І спокійним було при ньому царство» (2 Хр. 14:1-5).

Завдяки такому стилю правління Господь дарував блискучу перемогу над кушеянами, однак в одному, все таки, цар Аса згрішив. Він узяв скарби з храму Божого і підкупив ними сирійського царя Бен-Гадада з Дамаску, щоб той розірвав свій союз із ізраїльським царем і став

союзником Аси.

Сирійський цар взяв скарби і зробив більше, ніж вимагалось від нього: він не тільки розірвав союз із ізраїльським царем, але раптово напав на нього та захопив кілька міст. Усе це не принесло Асі ніякої користі. Скарби, взяті з храму, були витрачені надаремно. Тоді прийшов до Аси пророк Ананій і став докоряти йому такими словами: «Оскільки ти понадіявся на царя сирійського і не уповав на Господа Бога твого, тому і врятувалося військо царя сирійського від руки твоєї. Чи не були кушеяни та лівіяни з силою більшою і з колісницями і вершниками дуже численними? Але оскільки ти уповав на Господа, то Він віддав їх у руки твої». Доконалиши так цареві Асу, пророк додав: «Очі Господа оглядають усю землю, щоб підтримувати тих, чий серце цілком віддане Йому». І потім прорік: «Нерозважливо ти зробив тепер. За те віднині будуть у тебе війни...»

Інший приклад: юдейський цар Ахазія робив неугodne перед Господніми очима, головним чином — з вини своєї недоброї матері Аталії. Серед іншого зла, яке він зробив, було ще й укладання союзу з безбожним і беззаконним Єгромам, сином Ахава. Вони виступили проти Хазаїла,

сирійського царя, для завоювання Рамота галаадського. Союзники програли війну, Єгромам був тяжко поранений і перенесений до своєї столиці Ізреель. Ахазія, повертаючись із походу, вирішив відвідати в Ізреелі пораненого союзника. «І від Бога було це на загибель Ахазії, що він прийшов до Єгорома». Якраз у ці дні проти Єгорома повстав воєвода Єгу і вбив його, а сам зацарював на його місці, Ахазія втік і ховався в Самарії. Але його ввіймали, привели до Єгу і вбили.

Усі ці приклади ясно показують, наскільки результат війни залежить від духовно-морального стану союзників.

З наведених прикладів випливають ясні висновки.

Беззаконний і поганый народ накликає лихо і на себе, і на своїх добрих союзників.

На війні з народами відбувається те саме, що і з окремими людьми в мирний час. Тобто спільність зі злим приносить усім спільникам велику поразку і страшні біди.

Праведний Бог завжди і скрізь є найвірнішим Союзником тих, що йдуть за Ним і моляться Йому.

Ніяка військова сила, на яку покладаються безбожні і жадібні кривдники, не зможе допомогти беззаконним народам.

ЖИТТЯ У СВЯТОСТІ

«І будьте для Мене святі, бо святий Я, Господь» (3 М. 20:26). Для багатьох християн заклик бути святим рівнозначний закличу «відрізнатися від світу». Тому дехто ходить в одязі й із зачісками, які вже давно вийшли з моди, вважаючи, що це робить їх святими!

Деякі вважають, що слів має звучати якимось по-іншому. Для деякого гра на музичних інструментах — світ. Деякі вважають, що потрібно уникати вчинків людей цього світу. І склали список «світських» занять: не кури, не пий, не лайся і не спілкуйся з тими, хто це робить. Головна ідея полягає в тому, що якщо ти уникаєш занять цього світу, то це робить тебе святим!

А що ж називає святим Бог? Бог назвав святим місце, де горів і не згасав кущ. Це ж не означало, що це місце не таке грішне, як інші. Бог назвав Сінай Своєю «святою» горою. Але гора Сінай не стала святою через те, що була моральнішою за інші гори!

Що таке святість?

Святість не означає «безгрішність». Святість означає «відокремлення від

звичного». Ставиться до чогось як до святого — означає вважати його особливим! Уперше Бог назвав щось святим у другому розділі Буття. Це сталося тоді, коли Бог благословив сьомий день і назвав його святим. Це не означало, що дні з першого по шостий були світськими чи грішними. Вони були хорошими днями. Але не були святими. Це були звичайні дні.

У десятому розділі Левит Бог дає

Аарону вказівки про служіння в скинії. І велить бути особливо уважним, щоб відрізнати «священне від несвященного» і не ставитися до нього як до звичайного. Якби Аарон приніс свій одяг у скинію, виправ його в умивальниці і повісив сушитися на ковчег заповіту, він би осквернив святість скинії! Він би ставився до священних речей як до звичайних!

Святі гроші

Гроші також можуть бути святими. Бог визначив десятину нашого прибутку як святе. «А всяка десятина з землі, з насіння землі, з плоду дерева, Господеві воно, святощі для Господа!» (3 М. 27:30). Це означає, що коли ми заробили 100 монет, то одна з них — свята. І це стосується будь-якої форми прибутку.

Третій розділ Малахії говорить про вшанування десятини як святині. Ми вважаємо її святою, коли приносимо «до дому скарбниці». Десятину має приноситися в храмові скарбниці, щоб забезпечувати потреби тих, хто служив у храмі (Мал. 3:10-11).

Отже, якщо Бог визначив десятину як святину, у нас є вибір: ставитися до десятини як до святині (по-особливому) або ж так, як до решти доходів. Ви не попадете в пекло за те, що не віддавали десятину! Але вшанування десятини як святині відділить вас від світу у сфері ваших фінансів.

Святий час

Бог визначив одну сьому частину нашого часу як святу. «І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив» (1 М. 2:3). У Десяти заповідях Бог дає вказівку: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його» (2 М. 20:8-11). Ви можете працювати сім днів і все одно потрапити на небеса! Але вшанування цього часу поєднує вас з принципами благословення заповіту.

Святі місця

Місця, де Бог являє Свою присутність, — це святі місця. Кущ, який не згоряв, був

святим. Гора Сінай була святою. Скинія і храм були святими. Місця поклоніння святи. Вшанування святих місць єднає нас з Божими благословеннями заповіту. З Книги пророка Огій дізнаємося, що коли народ Юди знехтував роботою в храмі, щоб будувати власні дома, Боже забезпечення було забране від них. І вони жили в недостатку!

Інший приклад — Соломон. Він виявляв велику пошану до Божого храму, витрачав власні кошти, щоб будувати його. І в результаті мав достаток і надмір усього до кінця своїх днів.

Святий народ

Бог визначив певні групи людей як святі. Святими названі апостоли й пророки (Еф. 3:5). Єврейський народ — святий народ. Ваші брати й сестри в Господі — святі. Чоловік, дружина, батьки та діти — святі. Біблія дає вказівки, як вшанувати кожну з цих груп відповідним чином. А ще дає обітницю: якщо ви виявляєте пошану тим, кого Бог називає святими, то ви отримуєте Боже благословення!

Дуже цікава в цьому контексті історія про Іллу та вдову (1 Цар. 17:13-15). Бог послав Іллу в Сарепту і каже, що там вдова буде турбуватися про нього. Ілля приходив у місто і виявляв, що вдова збирається приготувати останню страву, оскільки її ресурси вичерпалися! У такій трагічній ситуації прохання Іллі звучить недоречним. Він каже: «Нагодуй спочатку мене! А потім поїси ти і син твій!». Як міг Ілля просити жінку нагодувати його до того, як поїсть її син? Але Ілля розумів дії Божі. Він знав, що коли вдова вшанує пророка, вона відкриє для себе джерело Божого благословення. Бог пообіцяв: «Хто приймає пророка як пророка, той дістане нагороду пророчу!» (Мт. 10:41).

Ілля давав жінці можливість увійти у сферу чудес! І коли вона обрала за краще вшанувати Божого пророка, Бог почав дивним способом збільшувати її ресурси. Вона і її син пережили надприродне забезпечення продуктами під час голоду!

Джерело істинної святості

Звідки приходять святість? Що зробило святим кущ, який не згоряв? Що зробило святим горою Сінай? Що зробило святим святе святих? Божа присутність. А тепер подумайте ось про що: коли ви надієтеся на Ісуса, Дух Святий приходиться, щоб жити в присутності вас. Божа присутність всередині вас. Це означає, що ви — святі!

Багато християн плутають святість із праведністю. Праведність означає, що ви усунули гріх зі свого життя. Але святість перебуває в іншому вимірі. Ви — святий, тому що надієтеся на Ісуса, навіть коли грішите! Проблемою Коринтської церкви були аморальність, п'янство (навіть під час вечері Господньої), поділення, чвари... Але апостол пише, що вони — святі (1 Кор. 1:2).

Праведність означає бути чистим. Святість означає бути особливим.

Як жити у святості?

Суть святості в тому, щоб виявляти пошану. Це маловідоме поняття серед християн. Деякі християни люблять критикувати і обмовляти. Вони не поважають ні один одного, ні служителів. А потім дивуються, чому в їхньому житті не видно Божого благословення і сили!

Жити в святості — означає виявляти честь там, де її треба виявляти. Це означає шанувати батьків, тому що Бог через них привів вас у світ. Виявляти честь чоловікові чи дружині як своєму партнеру по заповіту. Виявляти честь тим, кого Бог поставив служителами.

Жити в святості — означає шанувати Боже Ім'я. Ставиться до свого тіла як до святого храму Божої присутності. З повагою ставитися до інших християн, бо вони також знають Ісуса! Виявляти пошану до євреїв як до обраного Богом народу.

Коли ви будете шанувати те, що святе, ви вийдете в надприродну прихильність і благословення, призначені для Божого святого народу!

Роберт Гайдлер.

У ЧЕСЬКОМУ МІСТІ МЛАДА БОЛЕСЛАВ РУКОПОКЛАЛИ КОМАНДУ СЛУЖИТЕЛІВ

Млада Болеслав — місто за 50 кілометрів від Праги. Саме тут розташований найбільший завод компанії «Шкода», на якому працює чимало біженців із України.

Тож рік тому тут утворилася громада УЦХВС. Тривалий час відповідальним за її діяльність був служитель з Івано-Франківська Богдан Галюк. Та в березні він із сім'єю повернувся в Україну, передавши служіння братам, які там залишалися, — Анатолію Луцику, Мирославу Демчуку та Давиду Жаловському.

Знагоди їх рукопокладення 26 березня церква збиралася на святкове служіння. Рукопоклали і благословили братів на працю старшій служитель — відповідальний за церкву УЦХВС в Європі єпископ Юрій Веремій і єпископ Апостольської церкви Чехії Мартін Молдвін.

Служіння пройшло у теплій, сімейній атмосфері. Словами привітання ділилися відповідальний за церкву в Чехії пастор Леонід Демчук та батько 17 дітей пастор Федір Луцик. Обидва родом із сімей служитель, і рукопокладення їхніх синів стало для них особливою приємністю.

Анатолія Луцика благословили на служіння пресвітера, Мирослава Демчука — на служіння євангеліста, а Давида Жаловського — на дяконське служіння.

Приємно, що церква у Чехії живе й розвивається, спасаються люди, відкриваються нові служіння. Окрім громад у Празі та Младі Болеслав, групи українців збираються у Хомутові та Лоунах.

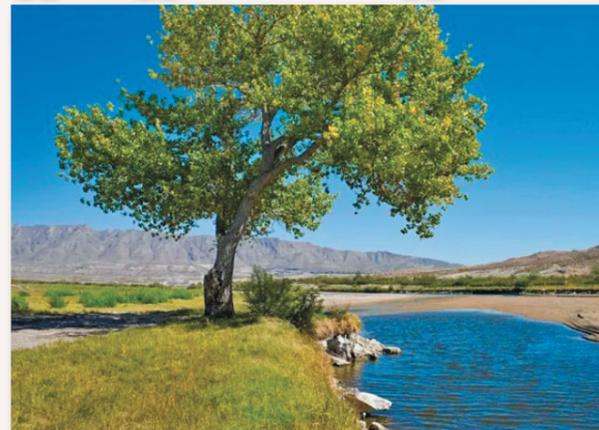
Та це не лише радує, але й заохочує до активної праці.

Тож щиро вітаємо рукопокладених братів і їхні родини та бажаємо плідної праці на нивах Господніх. Хай ваші руки не втомлюються творити добро, хай Добра Звістка через вас шириться аж до краю землі, до якої вас покликав Господь, і досягає багатьох-багатьох спраглих сердець. Хай Ім'я Господнє потужно славиться через ваше життя і служіння.

«... У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві...» (Рим. 12:11-13).

ДЕРЕВО, НАД ВОДОЮ ПОСАДЖЕНЕ

Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його! І він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння своє, і не боїться, як приїде спекота, — і його листя зелене, і в році посухи не буде журитись, і не перестане приносити плоду!» (Єр. 17:7-8).

Де наше коріння? На чому ми по-справжньому стоїмо? У чому наша надія? У світі чи у Бозі?

Де росте дерево нашого життя — на вершині гори, щоб його добре бачили люди, чи десь у пустелі, як жалюгідний колючий чагарник, що родить гіркі плоди і завдяки своїм колючкам тримає інших на відстані?

Чи занурене наше коріння у живу воду — ту, що «текла з правого боку храму»; ту, яку Ісус пропонує жінці-самарянці біля криниці Якова, кажучи: «А хто питиме воду, яку дам Я йому, той не буде спраглим повік; але вода, яку дам йому Я, стане в ньому джерелом

води, що тече в життя вічне» (Ів. 4:14); ту, яку Він урочисто об'являв і «голосно говорив: хто спраглий, нехай іде до Мене і п'є. Хто вірує в Мене, у того, як сказано в Писанні, з утроби його потечуть ріки води живої» (Ів. 7:37-39). А євангеліст уточнив: «Це сказав Він про Духа, Якого мали прийняти віруючі в ім'я Його». Чи занурене наше коріння у ту живу воду, яка тече з пробитого на хресті боку Ісуса (див. Ів. 19:34)?

Якщо ми поблизу цієї живої води, Бог постійно живитиме наше життя. Не час від часу, хвилиною присутністю Святого Духа, а вдень і вночі, що б ми не робили: чи то спимо, чи працюємо,

чи подорожуємо, у радості і горі, під час відпочинку, у годину втоми — нас завжди обміє Господь, наповнить життєвою силою Своєї благодаті.

І якими би складними не були випробування і спокуси, якщо ми перебуватимемо поруч з Ісусом, нас полишить усякий неспокій, у нас запанує мир, той, якого ми так прагнемо, особливо сьогодні.

І, попри всі випробування, ми не переставатимемо приносити плоди. Не черствитимемо і не марнітимемо, навіть у труднощах. Бо благословенною буде людина, яка довіриться Господу й обере Його як єдину надію: вона знайде життя — життя вічне.

№ 4 (223)

Виходить щомісяця

КВІТЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907,
«Приватбанк», МФО 336677, код 20559726